ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Ιουλίου 2006 *

Στην υπόθεση Τ-253/02,

Chafiq Ayadi, κάτοικος Δουβλίνου (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενος αρχικώς από τους A. Lyon, H. Miller και την M. Willis-Stewart, solicitors, καθώς και τον S. Cox, barrister, κατόπιν δε από τους Lyon, Miller και Cox,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Μ. Βιτσεντζάτο και M. Bishop,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενο από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον J. Collins, κατόπιν δε από την R. Caudwell, επικουρούμενη από την S. Moore, barrister,

και την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους C. Brown και M. Wilderspin,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 881/2002 του Συμβουλίου, της 27ης Μαΐου 2002, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου για την απαγόρευση της εξαγωγής ορισμένων αγαθών και υπηρεσιών στο Αφγανιστάν, την ενίσχυση της απαγόρευσης πτήσεων και την παράταση της δέσμευσης κεφαλαίων και άλλων οικονομικών πόρων όσον αφορά τους Ταλιμπάν του Αφγανιστάν (ΕΕ L 139, σ. 9),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και Σ. Παπασάββα, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 25ης Οκτωβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Κατά το άρθρο 24, παράγραφος 1, του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος υπογράφηκε στον Άγιο Φραγκίσκο (Ηνωμένες Πολιτείες) στις 26 Ιουνίου 1945, τα Μέλη του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) «αναθέτωσι εις το Συμβούλιον Ασφαλείας την κυρίαν ευθύνην διά την διατήρησιν της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας και συμφωνούσιν ότι εν τη εκτελέσει των εκ της ευθύνης ταύτης καθηκόντων του το Συμβούλιον Ασφαλείας ενεργεί εξ ονόματός των».

2 Κατά το άρθρο 25 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, «τα Μέλη του [ΟΗΕ] συμφωνούσιν όπως αποδέχονται και εκτελώσι τας αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας συμφώνως προς τον παρόντα Χάρτην».

3 Κατά το άρθρο 41 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών:

«Το Συμβούλιο Ασφαλείας δύναται να αποφασίζη τίνα μέτρα μη συνεπαγόμενα την χρήσιν της ενόπλου βίας δέον να χρησιμοποιηθώσι προς επιβολήν των αποφάσεών του και δύναται να προσκαλεί τα Μέλη των Ηνωμένων Εθνών να θέσουσιν εις εφαρμογήν τα τοιαύτα μέτρα. Ταύτα δύνανται να περιλαμβάνουν διακοπήν πλήρη ή μερικήν των οικονομικών σχέσεων, των σιδηροδρομικών, θαλασσίων, εναερίων, ταχυδρομικών, τηλεγραφικών, ραδιοφωνικών και λοιπών μέσων συγκοινωνίας και την διακοπήν των διπλωματικών σχέσεων.»

4 Κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, οι αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας που αφορούν τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας «εκτελώνται απ' ευθείας υπό των Μελών των Ηνωμένων Εθνών και διά των ενεργειών των εις τας καταλλήλους διεθνείς οργανώσεις, των οποίων τυγχάνουσι μέλη».

5 Κατά το άρθρο 103 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, «εν περιπτώσει συγκρούσεως των κατά τον παρόντα Χάρτην υποχρεώσεων των Μελών των Ηνωμένων Εθνών προς τας υποχρεώσεις αυτών εξ οιασδήποτε άλλης Διεθνούς Συμφωνίας, θα προέχουσιν αι κατά τον παρόντα Χάρτην υποχρεώσεις αυτών».

6 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, ΕΕ:

«Η Ένωση καθορίζει και εφαρμόζει μια κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας η οποία καλύπτει όλους τους τομείς της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας και της οποίας στόχοι είναι:

— η διαφύλαξη των κοινών αξιών, των θεμελιωδών συμφερόντων, της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της Ένωσης, σύμφωνα με τις αρχές του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών,

— η ενίσχυση της ασφαλείας της Ένωσης υπό όλες τις μορφές της,

— η διατήρηση της ειρήνης και η ενίσχυση της διεθνούς ασφαλείας, σύμφωνα με τις αρχές του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών [...]»

7 Κατά το άρθρο 301 ΕΚ:

«Όταν μια κοινή θέση ή κοινή δράση, που εγκρίθηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας, προβλέπει δράση της Κοινότητας για τη μερική ή ολοκληρωτική μείωση ή διακοπή των οικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής, λαμβάνει τα αναγκαία επείγοντα μέτρα.»

8 Το άρθρο 60 ΕΚ ορίζει ότι:

«1. Εάν, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 301, κρίνεται αναγκαία κοινοτική δράση, το Συμβούλιο δύναται, σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 301 διαδικασία, να λαμβάνει τα αναγκαία επείγοντα μέτρα σχετικά με τις κινήσεις κεφαλαίων και τις πληρωμές έναντι των οικείων τρίτων χωρών.

2. Με την επιφύλαξη του άρθρου 297 και εφόσον το Συμβούλιο δεν έχει λάβει μέτρα σύμφωνα με την παράγραφο 1, ένα κράτος μέλος μπορεί, για σοβαρούς πολιτικούς λόγους και για λόγους επείγουσας ανάγκης, να λαμβάνει μονομερώς μέτρα έναντι τρίτης χώρας, σχετικά με την κίνηση κεφαλαίων και τις πληρωμές. Η Επιτροπή και τα άλλα κράτη μέλη ενημερώνονται για τα μέτρα αυτά το αργότερο μέχρι και την ημερομηνία κατά την οποία αυτά αρχίζουν να ισχύουν.

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, μπορεί να αποφασίσει με ειδική πλειοψηφία ότι το εν λόγω κράτος μέλος πρέπει να τροποποιήσει ή να καταργήσει τα μέτρα αυτά. Ο πρόεδρος του Συμβουλίου ενημερώνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για κάθε σχετική απόφαση που λαμβάνει το Συμβούλιο.»

9 Κατά το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ:

«Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν προ της 1ης Ιανουαρίου 1958 ή, για τα κράτη που προσχωρούν, προ της ημερομηνίας της προσχώρησής τους, μεταξύ ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών, αφενός, και ενός ή περισσοτέρων τρίτων χωρών, αφετέρου, δεν θίγονται από την παρούσα Συνθήκη.»

10 Τέλος, το άρθρο 308 ΕΚ ορίζει ότι:

«Αν ενέργεια της Κοινότητας θεωρείται αναγκαία για την πραγματοποίηση ενός από τους στόχους της στο πλαίσιο της λειτουργίας της κοινής αγοράς και δεν προβλέπονται από την παρούσα Συνθήκη οι προς τον σκοπό αυτόν απαιτούμενες εξουσίες, το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής και κατόπιν διαβουλεύσεων με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, θεσπίζει ομοφώνως τις κατάλληλες διατάξεις.»

Ιστορικό της διαφοράς

11 Στις 15 Οκτωβρίου 1999, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας) εξέδωσε το ψήφισμα 1267 (1999), με το οποίο, μεταξύ άλλων, καταδίκασε την εντός της επικράτειας του Αφγανιστάν υποδοχή και εκπαίδευση τρομοκρατών και την προετοιμασία τους για τρομοκρατικές επιθέσεις, επαναβεβαίωσε την πεποίθησή του ότι η καταστολή της διεθνούς τρομοκρατίας αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση για τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας και εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός ότι οι Ταλιμπάν εξακολουθούν να παρέχουν καταφύγιο στον Οσάμα Μπιν Λάντεν παρέχοντάς του τη δυνατότητα, όπως και στους εταίρους του, να διευθύνει δίκτυο κέντρων εκπαιδεύσεως τρομοκρατών από το έδαφος που οι Ταλιμπάν ελέγχουν και να χρησιμοποιεί το Αφγανιστάν ως βάση για την πραγματοποίηση διεθνών τρομοκρατικών επιθέσεων. Με την παράγραφο 2 του εν λόγω ψηφίσματος, το Συμβούλιο Ασφαλείας ζήτησε από τους Ταλιμπάν να παραδώσουν πάραυτα τον Οσάμα Μπιν Λάντεν στις αρμόδιες αρχές. Προς διασφάλιση της τηρήσεως αυτής της υποχρεώσεως, στην παράγραφο 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999) ορίζεται ότι όλα τα κράτη πρέπει, μεταξύ άλλων, «να δεσμεύσουν τα κεφάλαια και τους λοιπούς οικονομικούς πόρους τους προερχομένους ιδίως από περιουσιακά στοιχεία ανήκοντα στους Ταλιμπάν ή ελεγχόμενα άμεσα ή έμμεσα από αυτούς, ή ανήκοντα ή ελεγχόμενα από οποιαδήποτε επιχείρηση ανήκουσα ή ελεγχόμενη από τους Ταλιμπάν, όπως προσδιορίστηκαν από τη συσταθείσα προς τούτο επιτροπή κατ' εφαρμογήν της κατωτέρω παραγράφου 6, και να λάβουν μέτρα ώστε ούτε τα ως άνω κεφάλαια και οι λοιποί οικονομικοί πόροι ούτε άλλα κεφάλαια και χρηματοπιστωτικά μέσα, κατά τα ανωτέρω προσδιοριζόμενα, να διατίθενται υπέρ ή να χρησιμοποιούνται από τους

Ταλιμπάν ή οποιαδήποτε επιχείρηση ανήκει ή ελέγχεται άμεσα ή έμμεσα από τους Ταλιμπάν, από τους ομοεθνείς τους ή από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο ευρισκόμενο εντός του εδάφους τους, εκτός αν η προς τούτο συσταθείσα επιτροπή παράσχει άδεια περί του αντιθέτου, ανά περίπτωση, και για ανθρωπιστικούς λόγους».

12 Με την παράγραφο 6 του ψηφίσματος 1267 (1999), το Συμβούλιο Ασφαλείας αποφάσισε να συστήσει, σύμφωνα με το άρθρο 28 του προσωρινού εσωτερικού του κανονισμού, επιτροπή του Συμβουλίου Ασφαλείας συγκείμενη από εκπροσώπους όλων των Μελών του (στο εξής: επιτροπή κυρώσεων), στην οποία ανατέθηκε, μεταξύ άλλων, να μεριμνά για την εκ μέρους των κρατών εφαρμογή των επιβληθεισών με την παράγραφο 4 κυρώσεων, να προσδιορίζει τα κατά την παράγραφο 4 κεφάλαια και τους λοιπούς χρηματοπιστωτικούς πόρους και να εξετάζει αιτήσεις εξαιρέσεως από τις επιβληθείσες με την εν λόγω παράγραφο 4 κυρώσεις.

13 Κρίνοντας ότι η Κοινότητα όφειλε να λάβει μέτρα προκειμένου να εφαρμοστεί το εν λόγω ψήφισμα, το Συμβούλιο υιοθέτησε, στις 15 Νοεμβρίου 1999, την κοινή θέση 1999/727/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά των Ταλιμπάν (ΕΕ L 294, σ. 1). Κατά το άρθρο 2 της εν λόγω κοινής θέσεως δεσμεύονται τα κεφάλαια και οι λοιποί οικονομικοί πόροι που διαθέτουν στο εξωτερικό οι Ταλιμπάν, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο ψήφισμα 1267 (1999) του Συμβουλίου Ασφαλείας.

14 Στις 14 Φεβρουαρίου 2000, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 337/2000, για την απαγόρευση πτήσεων και το πάγωμα κεφαλαίων και άλλων οικονομικών πόρων που αφορούν την Ταλιμπάν του Αφγανιστάν (ΕΕ L 43, σ. 1).

15 Στις 19 Δεκεμβρίου 2000, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε το ψήφισμα 1333 (2000) με το οποίο ζητεί, μεταξύ άλλων, από τους Ταλιμπάν να συμμορφωθούν με το ψήφισμα 1267 (1999) παύοντας ιδίως να παρέχουν καταφύγιο και εκπαίδευση στους διεθνείς τρομοκράτες και τις οργανώσεις τους και παραδίδοντας τον Οσάμα

Μπιν Λάντεν στις αρμόδιες αρχές προκειμένου να δικαστεί. Το Συμβούλιο Ασφαλείας αποφάσισε, μεταξύ άλλων, να ενισχύσει την απαγόρευση πτήσεων και τη δέσμευση κεφαλαίων που προέβλεπε το ψήφισμα 1267 (1999). Προς τούτο, στην παράγραφο 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000), ορίζεται ότι όλα τα κράτη υπέχουν την υποχρέωση «να δεσμεύσουν πάραυτα τα κεφάλαια και τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία του Οσάμα Μπιν Λάντεν και των ατόμων ή οργανώσεων που συνδέονται με αυτόν, όπως προσδιορίστηκαν από την [επιτροπή κυρώσεων], περιλαμβανομένης της οργανώσεως Αλ Κάιντα, καθώς και τα κεφάλαια που αντλούνται από περιουσιακά στοιχεία ανήκοντα στον Οσάμα Μπιν Λάντεν και σε άτομα ή οργανώσεις συνδεόμενα με αυτόν ή ελεγχόμενα άμεσα ή έμμεσα εξ αυτών και να μεριμνούν ώστε ούτε τα εν λόγω κεφάλαια και οι λοιποί οικονομικοί πόροι ούτε άλλα κεφάλαια ή οικονομικοί πόροι να διατίθενται υπέρ ή να χρησιμοποιούνται άμεσα ή έμμεσα από τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, τους εταίρους του ή οποιαδήποτε άλλη οργάνωση ανήκουσα ή ελεγχόμενη άμεσα ή έμμεσα εξ αυτών, περιλαμβανομένης της οργανώσεως Αλ Κάιντα, είτε εκ μέρους των ομοεθνών τους είτε από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο ευρισκόμενο εντός του εδάφους τους».

16 Με το ίδιο αυτό ψήφισμα, το Συμβούλιο Ασφαλείας ανέθεσε στην επιτροπή κυρώσεων να τηρεί, βάσει των στοιχείων που της κοινοποιούν τα κράτη και οι περιφερειακές οργανώσεις, ενημερωμένο πίνακα αναγράφοντα τα άτομα και τις οργανώσεις που η εν λόγω επιτροπή προσδιόρισε ως συνδεόμενα με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, περιλαμβανομένης της οργανώσεως Αλ Κάιντα.

17 Με την παράγραφο 17 του ψηφίσματος 1333 (2000), το Συμβούλιο Ασφαλείας ζήτησε από όλα τα κράτη Μέλη και από όλους τους διεθνείς και περιφερειακούς οργανισμούς, μεταξύ των οποίων από τον ΟΗΕ και τους ειδικευμένους οργανισμούς, να συμμορφωθούν απολύτως προς τις διατάξεις του εν λόγω ψηφίσματος, παρά την ύπαρξη οποιουδήποτε δικαιώματος ή υποχρεώσεως που να απορρέει από διεθνή συμφωνία.

18 Με την παράγραφο 23 του ψηφίσματος 1333 (2000), το Συμβούλιο Ασφαλείας αποφάσισε ότι τα μέτρα που επιβλήθηκαν, ιδίως, δυνάμει της παραγράφου 8, θα έχουν εφαρμογή για περίοδο δώδεκα μηνών και ότι κατά τη συμπλήρωση αυτής της περιόδου το Συμβούλιο Ασφαλείας θα αποφασίσει περί της ενδεχόμενης παρατάσεως της ισχύος των μέτρων αυτών για μια νέα περίοδο, υπό τις αυτές προϋποθέσεις.

19 Κρίνοντας ότι ήταν αναγκαία η λήψη μέτρων εκ μέρους της Κοινότητας προς εφαρμογήν αυτής της αποφάσεως, το Συμβούλιο υιοθέτησε, στις 26 Φεβρουαρίου 2001, την κοινή θέση 2001/154/ΚΕΠΠΑ, που αφορά πρόσθετα περιοριστικά μέτρα κατά των Ταλιμπάν και τροποποιεί την κοινή θέση 96/746/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 57, σ. 1). Το άρθρο 4 της εν λόγω κοινής θέσεως ορίζει:

«Θα παγώσουν [δεσμεύονται] όλα τα κεφάλαια και λοιπά χρηματοπιστωτικά στοιχεία του Οσάμα Μπιν Λάντεν και των ατόμων και επιχειρήσεων που συνδέονται με αυτόν, όπως τα καθορίζει η επιτροπή κυρώσεων του ΟΗΕ· κεφάλαια ή άλλοι χρηματοδοτικοί πόροι δεν θα διατεθούν στον Οσάμα Μπιν Λάντεν και σε άτομα ή επιχειρήσεις που συνδέονται με αυτόν, όπως τα καθορίζει η επιτροπή κυρώσεων του ΟΗΕ, υπό τους όρους του ψηφίσματος 1333 (2000).»

20 Στις 6 Μαρτίου 2001, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 467/2001, για την απαγόρευση της εξαγωγής ορισμένων αγαθών και υπηρεσιών στο Αφγανιστάν, την ενίσχυση της απαγόρευσης πτήσεων και την παράταση της δέσμευσης κεφαλαίων και άλλων οικονομικών πόρων όσον αφορά την Ταλιμπάν του Αφγανιστάν, και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 337/2000 (ΕΕ L 67, σ. 1).

21 Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, τα μέτρα που προβλέπει το ψήφισμα 1333 (2000) «εμπίπτουν στο πεδίο της Συνθήκης και, κατά συνέπεια, για να αποφευχθεί η στρέβλωση του ανταγωνισμού, χρειάζεται μια κοινοτική νομοθετική πράξη για την εφαρμογή των σχετικών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, όσον αφορά το έδαφος της Κοινότητας».

22 Στο άρθρο 1 του κανονισμού 467/2001 ορίζονται οι έννοιες του «κεφαλαίου» και του «παγώματος [δεσμεύσεως] κεφαλαίων».

23 Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 467/2001:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι άλλοι οικονομικοί πόροι που ανήκουν σε οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή φορέα οριζόμενο από την [επιτροπή κυρώσεων] και περιλαμβανόμενο στο παράρτημα Ι.

2. Κανένα κεφάλαιο δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, στα πρόσωπα, στις οντότητες ή στους φορείς που ορίζονται από την επιτροπή κυρώσεων κατά των Ταλιμπάν και περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 δεν εφαρμόζονται για τα κεφάλαια και τους οικονομικούς πόρους για τους οποίους η επιτροπή κυρώσεων κατά των Ταλιμπάν έχει χορηγήσει εξαίρεση. Τέτοιες εξαιρέσεις εγκρίνονται μέσω των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙ.»

24 Σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 467/2001, «οι εξαιρέσεις που χορηγεί η επιτροπή κυρώσεων Ταλιμπάν εφαρμόζονται στο σύνολο της Κοινότητας».

25 Το παράρτημα Ι του κανονισμού 467/2001 περιλαμβάνει πίνακα προσώπων, οντοτήτων και φορέων τους οποίους αφορά η κατά το άρθρο 2 δέσμευση κεφαλαίων. Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 467/2001, η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να τροποποιεί ή να συμπληρώνει το εν λόγω παράρτημα Ι βάσει των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας και της επιτροπής κυρώσεων.

26 Το παράρτημα ΙΙ του κανονισμού 467/2001 περιέχει κατάλογο των εθνικών αρχών που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή, μεταξύ άλλων, του άρθρου 2, παράγραφος 3. Όσον αφορά την Ιρλανδία, οι αρχές αυτές είναι, αφενός, η Central Bank of Ireland, Financial Markets Department, και, αφετέρου, το Department of Foreign Affairs, Bilateral Economic Relations Section.

27 Στις 8 Μαρτίου 2001, η επιτροπή κυρώσεων δημοσίευσε τον πρώτο ενοποιημένο πίνακα οντοτήτων και προσώπων εις βάρος των οποίων πρέπει να επιβληθεί η δέσμευση κεφαλαίων δυνάμει των ψηφισμάτων 1267 (1999) και 1333 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας. Έκτοτε, ο πίνακας τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε επανειλημμένως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εξέδωσε σειρά κανονισμών βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 467/2001, με τους οποίους τροποποίησε ή συμπλήρωσε το παράρτημα Ι του ανωτέρω κανονισμού.

28 Στις 19 Οκτωβρίου 2001, η επιτροπή κυρώσεων δημοσίευσε νέα προσθήκη στον πίνακα της 8ης Μαρτίου 2001, περιλαμβάνουσα μεταξύ άλλων το όνομα του προσφεύγοντος, προσδιοριζομένου ως ένα εκ των συνδεομένων με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν πρόσωπα, υπό τα ακόλουθα στοιχεία:

«Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (A. K. A. Ayadi Shafiq, Ben Muhammad· A. K. A. Ayadi Chafik, Ben Muhammad· A. K. A. Aiadi, Ben Muhammad · A. K. A. Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Μόναχο, Γερμανία· 129 Park Road, NW8, Λονδίνο, Αγγλία· 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο· Darvingasse 1/2/58-60, Βιένη, Αυστρία· Τυνησία· γεννηθείς την 21η Ιανουαρίου 1963· στο Safais (Sfax), Τυνησία.»

29 Την ίδια μέρα η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2062/2001, για την τροποποίηση, για τρίτη φορά, του κανονισμού 467/2001 (ΕΕ L 277, σ. 25). Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, στον κατάλογο του παραρτήματος Ι του κανονισμού 467/2001 προστέθηκε το όνομα του προσφεύγοντος υπό τα εξής στοιχεία:

«BIN MUHAMMAD, Ayadi Chafiq (επίσης γνωστός ως Ayadi Shafiq, Ben Muhammad) (επίσης γνωστός ως Ayadi Chafik, Ben Muhammad) (επίσης γνωστός

ως Aiadi, Ben Muhammad) (επίσης γνωστός ως Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Μόναχο, Γερμανία· 129 Park Road, NW8, Λονδίνο, Αγγλία· 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο· Darvingasse 1/2/58-60, Βιένη, Αυστρία· Τυνησία· γεννηθείς την 21η Ιανουαρίου 1963· στο Safais (Sfax), Τυνησία».

30 Στις 16 Ιανουαρίου 2002, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε το ψήφισμα 1390 (2002), που ορίζει τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν εις βάρος του Οσάμα Μπιν Λάντεν, των μελών της οργανώσεως Αλ Κάιντα καθώς και των Ταλιμπάν και των λοιπών ατόμων, ομάδων, επιχειρήσεων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτούς. Το ψήφισμα αυτό προβλέπει, ουσιαστικώς, στις παραγράφους 1 και 2, τη συνέχιση εφαρμογής μέτρων που προέβλεπε η παράγραφος 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999) και η παράγραφος 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000), ιδίως τη δέσμευση κεφαλαίων. Κατά την παράγραφο 3 του ψηφίσματος 1390 (2002), τα μέτρα αυτά θα επανεξεταστούν από το Συμβούλιο Ασφαλείας δώδεκα μήνες μετά τη λήψη τους, οπόταν το Συμβούλιο Ασφαλείας θα αποφασίσει αν θα τα διατηρήσει σε ισχύ ή αν θα τα βελτιώσει.

31 Κρίνοντας ότι η Κοινότητα έπρεπε να λάβει μέτρα προς εφαρμογήν αυτής της αποφάσεως, το Συμβούλιο υιοθέτησε, στις 27 Μαΐου 2002, την κοινή θέση 2002/402/ΚΕΠΠΑ, περί περιοριστικών μέτρων κατά του Οσάμα Μπιν Λάντεν, των μελών της οργάνωσης Αλ Κάιντα και των Ταλιμπάν και των λοιπών προσώπων, ομάδων, επιχειρήσεων και άλλων φορέων που συνδέονται μαζί τους, και περί καταργήσεως των κοινών θέσεων 96/746/ΚΕΠΠΑ, 1999/727/ΚΕΠΠΑ, 2001/154/ΚΕΠΠΑ και 2001/771/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 139, σ. 4). Το άρθρο 3 της εν λόγω κοινής θέσεως προβλέπει, μεταξύ άλλων, τη συνέχιση της δεσμεύσεως των κεφαλαίων και των λοιπών χρηματοοικονομικών πόρων και περιουσιακών στοιχείων των προσώπων, ομάδων, επιχειρήσεων και άλλων φορέων που περιλαμβάνονται στον καταρτισθέντα από την επιτροπή κυρώσεων πίνακα σύμφωνα με τα ψηφίσματα 1267 (1999) και 1333 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας.

32 Στις 27 Μαΐου 2002, το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 881/2002, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 (ΕΕ L 139, σ. 9, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

33 Κατά την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, τα μέτρα που προβλέπει, ιδίως, το ψήφισμα 1390 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας «εμπίπτουν στο πεδίο της Συνθήκης και, κυρίως για να αποφευχθούν στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, απαιτείται η θέσπιση κοινοτικής νομοθεσίας για την εφαρμογή των σχετικών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας όσον αφορά το έδαφος της Κοινότητας».

34 Στο άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζονται οι έννοιες των «κεφαλαίων» και της «δεσμεύσεως κεφαλαίων» κατά τρόπο ταυτόσημο, ουσιαστικώς, με εκείνον του άρθρου 1 του κανονισμού 467/2001. Ορίζει, επίσης, το περιεχόμενο του όρου «οικονομικοί πόροι».

35 Κατά το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που ανήκουν ή βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή φυσικού ή νομικού προσώπου, ομάδας ή οντότητας που ορίζεται από την επιτροπή κυρώσεων και περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αναφέρεται στο παράρτημα Ι.

2. [Κανένα] κεφάλαιο δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, σε οποιοδήποτε ή προς όφελος οποιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που ορίζονται από την επιτροπή κυρώσεων και περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι.

3. Δεν διατίθενται οικονομικοί πόροι άμεσα ή έμμεσα προς οιοδήποτε ή προς όφελος οιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που ορίζονται από την επιτροπή κυρώσεων και περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι, για την απόκτηση, από το εν λόγω πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα, κεφαλαίων, αγαθών ή υπηρεσιών.»

36 Κατά το άρθρο 4 του προσβαλλόμενου κανονισμού:

«1. Απαγορεύεται η συμμετοχή, εν γνώσει και εκ προθέσεως, σε δραστηριότητες με αντικείμενο ή αποτέλεσμα, αμέσως ή εμμέσως, την καταστρατήγηση του άρθρου 2 ή την προώθηση των συναλλαγών που αναφέρονται στο άρθρο 3.

2. Όλες οι πληροφορίες σχετικά με την καταστρατήγηση των διατάξεων του παρόντος κανονισμού κοινοποιούνται στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών και, είτε απευθείας είτε μέσω των αρμόδιων αυτών αρχών, στην Επιτροπή.»

37 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού, «[μ]ε την επιφύλαξη των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των κρατών μελών που απορρέουν από τον Καταστατικό Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, η Επιτροπή πραγματοποιεί όλες τις αναγκαίες επαφές με την επιτροπή κυρώσεων προς αποτελεσματική εφαρμογή του παρόντος κανονισμού».

38 Το παράρτημα Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού περιλαμβάνει τον πίνακα των προσώπων, οντοτήτων και ομάδων που αφορά η κατά το άρθρο 2 δέσμευση κεφαλαίων. Στον πίνακα περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, το όνομα του προσφεύγοντος, υπό τα εξής στοιχεία:

«bin Muhammad, Ayadi Chafiq (επίσης γνωστός ως Ayadi Shafiq, Ben Muhammad· επίσης γνωστός ως Ayadi Chafik, Ben Muhammad· επίσης γνωστός ως Aiadi, Ben Muhammad· επίσης γνωστός ως Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Μόναχο, Γερμανία· 129 Park Road, Λονδίνο NW8, Αγγλία· 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο· Darvingasse 1/2/58-60, Βιένη, Αυστρία· Τυνησία· γεννηθείς στις 21.1.1963 στο Safais (Sfax), Τυνησία.»

39 Στις 20 Δεκεμβρίου 2002, το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε το ψήφισμα 1452 (2002), το οποίο αποσκοπεί στη διευκόλυνση της τηρήσεως των υποχρεώσεων στον τομέα καταστολής της τρομοκρατίας. Στην παράγραφο 1 αυτού του ψηφίσματος προβλέπονται ορισμένες παρεκκλίσεις και εξαιρέσεις από τη δέσμευση κεφαλαίων και χρηματοοικονομικών πόρων που επέβαλαν τα ψηφίσματα 1267 (1999), 1333 (2000) και 1390 (2002), τις οποίες μπορούν να χορηγούν τα κράτη για ανθρωπιστικούς λόγους, υπό την επιφύλαξη της εγκρίσεως της επιτροπής κυρώσεων.

40 Στις 17 Ιανουαρίου 2003, το Συμβούλιο Ασφαλείας υιοθέτησε το ψήφισμα 1455 (2003), σκοπός του οποίου είναι η βελτίωση της εφαρμογής των μέτρων που επιβλήθηκαν με την παράγραφο 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999), με την παράγραφο 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000) και με τις παραγράφους 1 και 2 του ψηφίσματος 1390 (2002). Κατά την παράγραφο 2 του ψηφίσματος 1455 (2003), τα μέτρα αυτά θα τύχουν περαιτέρω βελτιώσεως εντός δωδεκαμήνου ή ενωρίτερον, εφόσον παραστεί ανάγκη.

41 Κρίνοντας ότι η Κοινότητα όφειλε να λάβει μέτρα προκειμένου να θέσει σε εφαρμογή το ψήφισμα 1452 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας, το Συμβούλιο υιοθέτησε, στις 27 Φεβρουαρίου 2003, την κοινή θέση 2003/140/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με εξαιρέσεις από τα περιοριστικά μέτρα που επιβάλλει η κοινή θέση 2002/402/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 53, σ. 62). Το άρθρο 1 της κοινής αυτής θέσεως προβλέπει ότι, κατά την εφαρμογή των μέτρων που ορίζονται στο άρθρο 3 της κοινής θέσεως 2002/402/ΚΕΠΠΑ, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα θα λάβει υπόψη της τις εξαιρέσεις που επιτρέπονται δυνάμει του ψηφίσματος 1452 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας.

42 Στις 27 Μαρτίου 2003, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 561/2003, για την τροποποίηση, σε ό,τι αφορά τις εξαιρέσεις από τη δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων, του προσβαλλόμενου κανονισμού (ΕΕ L 82, σ. 1). Στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, το Συμβούλιο τονίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του ψηφίσματος 1452 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας, επιβάλλεται να προσαρμοστούν τα μέτρα που επιβλήθηκαν από την Κοινότητα.

43 Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού 561/2003:

«Το ακόλουθο άρθρο 2α παρεμβάλλεται στον [προσβαλλόμενο] κανονισμό:

“Άρθρο 2α

1. Το άρθρο 2 δεν εφαρμόζεται στα κεφάλαια ή στους οικονομικούς πόρους, εφόσον:

α) κάποια από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ, όρισε, κατόπιν αιτήματος που υπέβαλε ενδιαφερόμενο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ότι τα εν λόγω κεφάλαια ή οι οικονομικοί πόροι είναι:

i) αναγκαία για την κάλυψη βασικών δαπανών, συμπεριλαμβανομένων των πληρωμών για είδη διατροφής, ενοικίου ή ενυπόθηκου δανείου, φαρμάκων και ιατρικής θεραπείας, φόρων, ασφαλίστρων και τελών σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας,

ii) αποκλειστικά προορισμένα για την πληρωμή εύλογων επαγγελματικών αμοιβών και την εξόφληση δαπανών συνδεόμενων με την παροχή νομικών υπηρεσιών,

iii) αποκλειστικά προορισμένα για την πληρωμή αμοιβών ή επιβαρύνσεων για υπηρεσίες που αφορούν την καθημερινή τήρηση ή διατήρηση κεφαλαίων οικονομικών πόρων που έχουν δεσμευθεί, ή

iv) αναγκαία για έκτακτες δαπάνες, και

β) ο ορισμός αυτός κοινοποιήθηκε στην επιτροπή κυρώσεων, και

γ) i) στην περίπτωση του ορισμού δυνάμει του στοιχείου α΄, σημεία i, ii ή iii, η επιτροπή κυρώσεων δεν έφερε αντίρρηση στον ορισμό εντός 48 ωρών από την κοινοποίηση ή

ii) στην περίπτωση του ορισμού δυνάμει του ανωτέρω στοιχείου α΄, σημείο iv, η επιτροπή κυρώσεων ενέκρινε τον ορισμό.

2. Κάθε πρόσωπο που επιθυμεί να επωφεληθεί από τις περιλαμβανόμενες στην παράγραφο 1 διατάξεις απευθύνει το αίτημά του στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους που αναφέρεται στο παράρτημα ΙΙ.

Η αρμόδια αρχή που αναφέρεται στο παράρτημα ΙΙ κοινοποιεί αμέσως και γραπτώς στο πρόσωπο που υπέβαλε το αίτημα και σε κάθε άλλο πρόσωπο, οργανισμό ή οντότητα που είναι γνωστό ότι είναι άμεσα ενδιαφερόμενοι, κατά πόσον το αίτημα έγινε δεκτό.

Η αρμόδια αρχή ενημερώνει επίσης άλλα κράτη Μέλη κατά πόσον το αίτημα για την εξαίρεση αυτή έγινε δεκτό.

3. Τα κεφάλαια που ελευθερώνονται και μεταφέρονται εντός της Κοινότητας προκειμένου να καλύψουν δαπάνες ή που αναγνωρίζονται δυνάμει του παρόντος άρθρου δεν υπόκεινται σε περαιτέρω περιοριστικά μέτρα δυνάμει του άρθρου 2.

[...]"»

44 Στις 19 Μαΐου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 866/2003, για την τροποποίηση για δέκατη όγδοη φορά του προσβαλλόμενου κανονισμού (ΕΕ L 124, σ. 19). Κατά το άρθρο 1 και κατά την πρώτη παράγραφο του παραρτήματος του εν λόγω κανονισμού, το παράρτημα Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού τροποποιήθηκε, υπό την έννοια ότι η καταχώριση που αφορούσε τον προσφεύγοντα (βλ., ανωτέρω, σκέψη 38) αντικαταστάθηκε με την ακόλουθη καταχώριση:

«Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [επίσης γνωστός ως α) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq· β) Ayadi Chafik, Ben Muhammad· γ) Aiadi, Ben Muhammad· δ) Aiady, Ben Muhammad· ε) Ayadi Shafig Ben Mohamed· στ) Ben Mohamed, Ayadi Chafig· ζ) Abou El Baraa], α) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Μόναχο, Γερμανία· β) 129 Park Road, NW8, Λονδίνο, Αγγλία· γ) 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο· δ) Darvingasse 1/2/58-60, Βιένη, Αυστρία· ημερομηνία γεννήσεως: 21.3.1963, τόπος γεννήσεως: Sfax, Τυνησία· υπηκοότητα: Τυνησίας, Βοσνίας, Αυστρίας, αριθμός διαβατηρίου, Ε 423362, εκδοθέν στο Ισλαμαμπάντ στις 15 Μαΐου 1988· αριθμός καταχώρισης στα εθνικά μητρώα: 1292931. Άλλες πληροφορίες: το όνομα της μητέρας του είναι: Medina Abid, σήμερα βρίσκεται στην Ιρλανδία.»

45 Στις 30 Ιανουαρίου 2004, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 180/2004, που τροποποιεί για εικοστή ένατη φορά τον προσβαλλόμενο κανονισμό (ΕΕ L 28, σ. 15). Κατά το άρθρο 1 και κατά το σημείο 4 του παραρτήματος του εν λόγω κανονισμού, το παράρτημα Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού τροποποιείται υπό την έννοια ότι η αφορώσα τον προσφεύγοντα καταχώριση (βλ., ανωτέρω, σκέψη 38) αντικαθίσταται από την ακόλουθη καταχώριση:

«Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [γνωστός και ως α) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq· β) Ayadi Chafik, Ben Muhammad· γ) Aiadi, Ben Muhammad· δ) Aiady,

Ben Muhammad· ε) Ayadi Shafig Ben Mohamed· στ) Ben Mohamed, Ayadi Chafig· ζ) Abou Le Baraa]· α) Helene-Meyer-Ring 10-1415, D-80809, Μόναχο, Γερμανία· β) 129 Park Road, NW8, Λονδίνο, Αγγλία· γ) 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο· ημερομηνία γεννήσεως: 21 Μαρτίου 1963· τόπος γεννήσεως: Sfax, Τυνησία· υπηκοότητα: α) Τυνησίας· β) Βοσνίας· αριθμός διαβατηρίου Ε 423362, εκδοθέν στο Ισλαμαμπάντ στις 15 Μαΐου 1988· αριθμός καταχώρισης στα εθνικά μητρώα: 1292931. Άλλες πληροφορίες: το όνομα της μητέρας του είναι: Medina Abid· σήμερα βρίσκεται στην Ιρλανδία.»

46 Στις 30 Ιανουαρίου 2004, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε το ψήφισμα 1526 (2004) το οποίο αποσκοπεί, αφενός, στη βελτίωση της εφαρμογής των μέτρων που προβλέπει η παράγραφος 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999), η παράγραφος 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000) και οι παράγραφοι 1 και 2 του ψηφίσματος 1390 (2002), αφετέρου δε, στην ενίσχυση της αποστολής της επιτροπής κυρώσεων. Κατά την παράγραφο 3 του ψηφίσματος 1526 (2004), θα υπάρξει περαιτέρω βελτίωση των μέτρων αυτών μετά από 18 μήνες ή ενωρίτερον, εφόσον παραστεί ανάγκη.

47 Κατά την παράγραφο 18 του ψηφίσματος 1526 (2004), το Συμβούλιο Ασφαλείας «μετ' επιτάσεως ενθαρρύνει όλα τα κράτη να ενημερώνουν, στο μέτρο του δυνατού, τα πρόσωπα και τις οντότητες που αναγράφονται στον πίνακα της [επιτροπής κυρώσεων] αναφορικά με τα ληφθέντα εις βάρος τους μέτρα, με τις κατευθυντήριες οδηγίες της [επιτροπής κυρώσεων] και το ψήφισμα 1452 (2002)».

48 Στις 29 Ιουλίου 2005, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε το ψήφισμα 1617 (2005). Το εν λόγω ψήφισμα προβλέπει, μεταξύ άλλων, τη συνέχιση εφαρμογής των μέτρων που προβλέπει η παράγραφος 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999), η παράγραφος 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000) και οι παράγραφοι 1 και 2 του ψηφίσματος 1390 (2002). Κατά την παράγραφο 21 του ψηφίσματος 1617 (2005), τα μέτρα αυτά θα επανεξεταστούν σε 17 μήνες ή ενωρίτερον, εφόσον παραστεί ανάγκη, προκειμένου να καταστούν ενδεχομένως αυστηρότερα.

49 Στις 17 Ιανουαρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 76/2006, για την τροποποίηση για εξηκοστή πρώτη φορά του προσβαλλόμενου κανονισμού (ΕΕ L 12, σ. 7). Κατά το άρθρο 1 και κατά το σημείο 8 του παραρτήματος του εν λόγω κανονισμού, το παράρτημα Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού τροποποιείται υπό την έννοια ότι η αφορώσα τον προσφεύγοντα καταχώριση (βλ., ανωτέρω, σκέψη 45) αντικαθίσταται με την ακόλουθη καταχώριση:

«Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi [γνωστός και ως α) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq· β) Ayadi Chafik, Ben Muhammad· γ) Aiadi, Ben Muhammad· δ) Aiady, Ben Muhammad· ε) Ayadi Shafig Ben Mohamed· στ) Ben Mohamed, Ayadi Chafig· ζ) Abou El Baraa]. Διεύθυνση: α) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Μόναχο, Γερμανία, β) 129 Park Road, NW8, Λονδίνο, Αγγλία, γ) 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Βέλγιο, δ) Street of Provare 20, Sarajevo, Βοσνία-Ερζεγοβίνη (η πλέον πρόσφατη καταχωρισθείσα διεύθυνση στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη). Ημερομηνία γέννησης: α) 21.3.1963, β) 21.1.1963. Τόπος γέννησης: Sfax, Τυνησία. Υπηκοότητα: α) Τυνησιακή, β) Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Αριθ. διαβατηρίου: α) Ε 423362 εκδοθέν στο Ισλαμαμπάντ στις 15.5.1988, β) 0841438 (διαβατήριο Βοσνίας-Ερζεγοβίνης εκδοθέν στις 30.12.1998, που έληξε στις 30.12.2003. Αριθ. καταχώρισης στα εθνικά μητρώα: 1292931. Άλλες πληροφορίες: α) η διεύθυνση στο Βέλγιο είναι μια ταχυδρομική θυρίδα, β) το όνομα του πατέρα του είναι: Mohamed, το όνομα της μητέρας του είναι: Medina Abid, γ) πιθανολογείται ότι ζει στο Δουβλίνο, Ιρλανδία.»

Διαδικασία

50 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Αυγούστου 2002, ο Ayadi άσκησε, κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής, προσφυγή με την οποία ζητεί τη μερική ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

51 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Ο προσφεύγων υπέβαλε τις

παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως αυτής στις 18 Δεκεμβρίου 2002. Με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 2003, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη καθόσον εστρέφετο κατά της Επιτροπής και καταδίκασε τον προσφεύγοντα στα αφορώντα αυτό το κεφάλαιο της προσφυγής δικαστικά έξοδα.

52 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Νοεμβρίου 2002, ο Ayadi ζήτησε την παροχή του ευεργετήματος πενίας.

53 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιανουαρίου 2003, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη του καθού. Με διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της εντός των προβλεπομένων προθεσμιών.

54 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην υπό κρίση υπόθεση προς στήριξη του καθού. Με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή βάσει του άρθρου 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας.

55 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

56 Πλην του Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο δεν ηδυνήθη, οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 25ης Οκτωβρίου 2005.

Αιτήματα των διαδίκων

57 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2 και, καθόσον αφορά το άρθρο 2, το άρθρο 4 του προσβαλλόμενου κανονισμού·

— επικουρικώς,, να ακυρώσει την αφορώσα τον προσφεύγοντα καταχώριση του παραρτήματος Ι του προσβαλλόμενου κανονισμού·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

58 Κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι η προσφυγή του στρέφεται κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού μόνο καθόσον αυτός τον αφορά άμεσα και ατομικά, διευκρίνιση την οποία έλαβε υπό σημείωση το Πρωτοδικείο στα πρακτικά της προφορικής διαδικασίας.

59 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Ηνωμένο Βασίλειο και την Επιτροπή, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Πραγματικά περιστατικά

60 Ο προσφεύγων δηλώνει ότι έχει την τυνησιακή ιθαγένεια και ότι κατοικεί στην Ιρλανδία από το 1997, με τη σύζυγό του, επίσης τυνησιακής ιθαγένειας, και τα δύο ανήλικα τέκνα τους, αμφότερα ιρλανδικής ιθαγένειας. Οι τραπεζικοί του λογαριασμοί στην Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο δεσμεύτηκαν κατόπιν διαταγής των εν λόγω δύο κρατών μελών. Ο προσφεύγων, ο οποίος δέχεται ότι η Επιτροπή κυρώσεων τον προσδιόρισε ως πρόσωπο συνδεόμενο με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, αμφισβητεί το βάσιμο αυτού του προσδιορισμού, αλλά δέχεται, επίσης, ότι η αμφισβήτηση αυτή δεν αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.

Νομική ανάλυση

1. *Επί του παραδεκτού*

Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Στο υπόμνημα παρεμβάσεως το Ηνωμένο Βασίλειο υπογραμμίζει ότι τα περιουσιακά στοιχεία του προσφεύγοντος δεσμεύτηκαν κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 467/2001. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός προέβλεψε απλώς τη συνέχιση της δεσμεύσεως των περιουσιακών του στοιχείων, χωρίς, επομένως, να τροποποιήσει κατά τρόπο σαφή τη νομική θέση του προσφεύγοντος, κατά την έννοια της νομολογίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων όφειλε να στραφεί κατά του κανονισμού 467/2001 και ότι η υπό κρίση προσφυγή, στρεφόμενη κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού, είναι εκπρόθεσμη και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη.

62 Κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι τα αποτελέσματα του κανονισμού 467/2001 ήταν αυστηρώς περιορισμένα διαχρονικώς, όπως και του ψηφίσματος 1333 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας προς εφαρμογή του οποίου

εκδόθηκε ο εν λόγω κανονισμός (βλ., ανωτέρω, σκέψη 18). Αντιθέτως, τα διαχρονικά αποτελέσματα του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι απεριόριστα, όπως και του ψηφίσματος 1390 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας, προς εφαρμογή του οποίου εκδόθηκε, και το οποίο προβλέπει απλώς δυνατότητα αναθεωρήσεως μετά πάροδο δώδεκα μηνών (βλ., ανωτέρω, σκέψη 30). Συνεπώς, η έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού επέφερε ουσιαστική τροποποίηση της νομικής καταστάσεως του προσφεύγοντος.

63 Το Συμβούλιο απέφυγε να διατυπώσει άποψη επί του ζητήματος αυτού κατά την προφορική διαδικασία. Αντιθέτως, η Επιτροπή συμφώνησε με την άποψη του Ηνωμένου Βασιλείου. Υποστήριξε ότι ο προσωρινός χαρακτήρας των εν λόγω ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας δεν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο προς διάκριση του κανονισμού 467/2001 από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, εφόσον και τα δύο αυτά ψηφίσματα προβλέπουν μηχανισμό αναθεωρήσεως της εφαρμογής τους μετά δώδεκα μήνες. Το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός στηρίζεται σε νομική βάση διαφορετική από εκείνη του κανονισμού 467/2001 στερείται, επίσης, σημασίας, καθόσον, κατά την Επιτροπή, δεν συνεπάγεται τροποποίηση της νομικής καταστάσεως του προσφεύγοντος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

64 Δυνάμει του άρθρου 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τα αιτήματα του δικογράφου της παρεμβάσεως δεν μπορούν να έχουν άλλο αντικείμενο εκτός από τη στήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του.

65 Στα αιτήματά του, όμως, το Συμβούλιο δεν προέβαλε ζήτημα απαραδέκτου.

66 Επομένως, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή δεν έχουν τη δυνατότητα προβολής ζητήματος απαραδέκτου, το δε Πρωτοδικείο δεν υποχρεούται να εξετάσει τα σχετικώς προβαλλόμενα επιχειρήματα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 22).

67 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό για λόγους δημοσίας τάξεως, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προβάλλουν οι παρεμβαίνοντες (βλ., απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Απριλίου 2005, T-88/01, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-1165, σκέψη 52, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Εν προκειμένω, το ζήτημα απαραδέκτου που προέβαλαν οι παρεμβαίνοντες θέτει ζήτημα δημοσίας τάξεως, καθόσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Απριλίου 2004, C-298/00 P, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-4087, σκέψη 35). Επομένως, μπορεί να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Πρωτοδικείο.

69 Μολονότι το Ηνωμένο Βασίλειο προέβαλε, προς στήριξη του απαραδέκτου, την απόφαση IBM κατά Επιτροπής (βλ., ανωτέρω, σκέψη 61), εντούτοις, το προβαλλόμενο απαράδεκτο στηρίζεται κυρίως στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου τη σχετική με τις πράξεις επιβεβαιωτικού χαρακτήρα.

70 Κατά τη νομολογία αυτή, προσφυγή ακυρώσεως στρεφόμενη κατά μιας πράξεως καθαρώς βεβαιωτικής μιας προγενέστερης πράξεως μη εμπροθέσμως προσβληθείσας είναι απαράδεκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 16, και της 11ης Ιανουαρίου 1996, C-480/93 P, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1, σκέψη 14). Μια πράξη είναι καθαρώς επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξεως εάν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με αυτήν, πριν δε από την έκδοσή της δεν προηγήθηκε εκ νέου εξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της προγενέστερης πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης

Μαρτίου 1978, 54/77, Herpels κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 233, σκέψη 14, και διάταξη του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 2004, C-521/03, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 47· απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1997, Τ-331/94, IPK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1665, σκέψη 24, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Μαΐου 1998, Τ-84/97, BEUC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-795, σκέψη 52).

71 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί νέα πράξη σε σχέση με τον κανονισμό 467/2001 και ότι της εκδόσεώς του προηγήθηκε εκ νέου η εξέταση της καταστάσεως των προσώπων που περιελήφθησαν, όπως ο προσφεύγων, στους προσαρτημένους στους εν λόγω κανονισμούς πίνακες.

72 Πρώτον, ο τίτλος, το προοίμιο και οι ουσιαστικές διατάξεις των δύο αυτών κανονισμών διαφέρουν ουσιωδώς, στοιχείο που αρκεί προς αντίκρουση της απόψεως ότι ο ένας έχει απλώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα του άλλου. Συνεπώς, ο περιεχόμενος στο άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού ορισμός των «κεφαλαίων» δεν αντιστοιχεί πλήρως στον περιεχόμενο στο άρθρο 1 του κανονισμού 467/2001 ορισμό των «κεφαλαίων», ο δε πρώτος προβλέπει, πέραν της δεσμεύσεως κεφαλαίων, τη δέσμευση των «οικονομικών πόρων» πράγμα που δεν προβλέπει ο δεύτερος.

73 Δεύτερον, ο κανονισμός 467/2001 εκδόθηκε προκειμένου να εφαρμοστεί εντός της Κοινότητας το ψήφισμα 1333 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας, σύμφωνα με την κοινή θέση 2001/154, ενώ ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε προς εφαρμογήν του ψηφίσματος 1390 (2002), σύμφωνα με την κοινή θέση 2002/402.

74 Το ψήφισμα, όμως, 1390 (2002) και η κοινή θέση 2002/402 περιλαμβάνουν αναμφισβητήτως νέα στοιχεία σε σχέση με το ψήφισμα 1333 (2000) και την κοινή θέση 2001/154, τα δε πρώτα εκδόθηκαν κατόπιν επανεξετάσεως της καταστάσεως που είχε διαμορφωθεί με τα δεύτερα. Το ίδιο, αναγκαστικώς, ίσχυε για τον προσβαλλόμενο κανονισμό σε σχέση με τον κανονισμό 467/2001.

75 Ειδικότερα, κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 7 της κοινής θέσεως 2002/402, το ψήφισμα 1390 (2002) «προσαρμόζει το περιεχόμενο των κυρώσεων των σχετικών με τη δέσμευση κεφαλαίων» που επέβαλε το ψήφισμα 1333 (2000) και, «[κ]ατά συνέπεια, επιβάλλεται να προσαρμοστούν, σύμφωνα με το ψήφισμα 1390 (2002), τα περιοριστικά μέτρα που έλαβε η Ευρωπαϊκή Ένωση». Ομοίως, κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 4 του προσβαλλόμενου κανονισμού, «[τ]ο Συμβούλιο ασφαλείας αποφάσισε, μεταξύ άλλων, [...] την προσαρμογή του πεδίου της δέσμευσης κεφαλαίων [...]» και ότι, επομένως, «απαιτείται η θέσπιση κοινοτικής νομοθεσίας».

76 Ειδικότερα, κατά την παράγραφο 23 του ψηφίσματος 1333 (2000), τα προβλεπόμενα από αυτήν μέτρα επρόκειτο να εφαρμοστούν για περίοδο δώδεκα μηνών, κατά τη λήξη δε αυτής της περιόδου, το Συμβούλιο Ασφαλείας θα καθόριζε αν οι Ταλιμπάν συμμορφώθηκαν και θα αποφάσιζε, κατά συνέπεια, αν επιβαλλόταν η παράταση της ισχύος των μέτρων αυτών για μια νέα περίοδο, υπό τις αυτές προϋποθέσεις. Επομένως, το ψήφισμα 1390 (2002) περιλαμβάνει ένα νέο και σημαντικό στοιχείο σε σχέση με το ψήφισμα 1333 (2000), καθόσον εκτείνει σημαντικά το πεδίο της ratione temporis εφαρμογής.

77 Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή, η νομική κατάσταση του προσφεύγοντα σαφώς τροποποιήθηκε με το ψήφισμα 1390 (2002), με την κοινή θέση 2002/402 και με τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Πράγματι, μέσω αυτών των πράξεων τα κεφάλαια του προσφεύγοντα παρέμειναν δεσμευμένα και μετά την εκπνοή της δωδεκάμηνης περιόδου που προέβλεπε η παράγραφος 23 του ψηφίσματος 1333 (2000), ενώ αν δεν είχαν εκδοθεί οι εν λόγω πράξεις, η επιβληθείσα στα κράτη Μέλη του ΟΗΕ υποχρέωση να δεσμεύσουν τα κεφάλαια του προσφεύγοντος, όπως προέβλεπε το εν λόγω ψήφισμα, θα έπαυε αυτομάτως να ισχύει κατά την εκπνοή της εν λόγω περιόδου, οι δε κοινοτικές πράξεις περί εφαρμογής αυτού του ψηφίσματος θα είχαν καταστεί άνευ αντικειμένου.

78 Εξάλλου, καίτοι αληθεύει ότι κατά το γράμμα της πρώτης παραγράφου του ψηφίσματος 1390 (2002) το Συμβούλιο Ασφαλείας αποφάσισε τη «συνέχιση εφαρμογής» των μέτρων που επιβλήθηκαν με το ψήφισμα 1333 (2000), εντούτοις

αυτό αποφασίστηκε κατόπιν επανεξετάσεως των μέτρων αυτών, όπως ήδη υπονοούσε η παράγραφος 23 αυτού του ψηφίσματος και όπως επιβεβαίωσε η παράγραφος 3 του ψηφίσματος 1390 (2002), κατά το οποίο τα προβλεπόμενα υπ' αυτού μέτρα θα «εξεταστούν» εκ νέου εντός δώδεκα μηνών.

79 Τέλος, ο κανονισμός 467/2001 εκδόθηκε επί της μόνης νομικής βάσεως των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ σε μια περίοδο κατά την οποία εσκοπείτο με τα μέτρα αυτά η διακοπή ή ο περιορισμός των οικονομικών σχέσεων με μια τρίτη χώρα, ενώ ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε επί της νομικής βάσεως των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, σε περίοδο κατά την οποία δεν υφίστατο πλέον καμία σχέση μεταξύ των μέτρων αυτών και της επικράτειας ή του καθεστώτος μιας τρίτης χώρας. Αντιθέτως προς όσα υποστήριξε η Επιτροπή κατά την προφορική διαδικασία, η τροποποίηση αυτή της νομικής βάσεως των συγκεκριμένων πράξεων, οφειλόμενη στην εξέλιξη της διεθνούς καταστάσεως με την οποία συναρτώνται τόσο οι επιβληθείσες από το Συμβούλιο Ασφαλείας κυρώσεις όσο και τα μέτρα εφαρμογής της Κοινότητας, συνιστά ασφαλώς νέο στοιχείο και συνεπάγεται επανεξέταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος. Από την επανεξέταση αυτή προέκυψε τροποποίηση της νομικής του καταστάσεως, που του παρέχει τη δυνατότητα να προβάλει λόγους και νομικά επιχειρήματα εντελώς διαφορετικά προς στήριξη της ασκηθείσας εκ μέρους του προσφυγής ακυρώσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 21ης Σεπτεμβρίου 2005, Τ-306/01, Yusuf και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3533, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, στο εξής: απόφαση Yusuf, σκέψεις 108 έως 124 και σκέψεις 125 έως 170, και Τ-315/01, Kadi κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3649, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, στο εξής: απόφαση Kadi, σκέψεις 87 έως 135).

80 Συνεπώς, επιβάλλεται να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλαν το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή.

81 Όσον αφορά τις λοιπές προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής, επιβάλλεται να τονιστεί, επίσης αυτεπαγγέλτως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, καθόσον ονομαστικώς τον αναφέρει στο παράρτημα Ι αυτού, μολονότι ο εν λόγω κανονισμός είναι αναμφισβητήτως γενικής ισχύος (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Yusuf, σκέψη 186). Συνεπώς, η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή.

2. *Επί της ουσίας*

82 Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει, ουσιαστικώς, τρεις λόγους αντλούμενους, ο μεν πρώτος, από την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να θεσπίσει τα άρθρα 2 και 4 του προσβαλλόμενου κανονισμού (στο εξής: προσβαλλόμενες διατάξεις) καθώς και από κατάχρηση εξουσίας, ο δεύτερος από την παραβίαση των θεμελιωδών αρχών της επικουρικότητας, της αναλογικότητας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο δε τρίτος, από την παράβαση ουσιώδους τύπου.

Επί του πρώτου λόγου, του αντλούμενου από την αναρμοδιότητα και την κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

83 Κατά τον προσφεύγοντα, τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ δεν παρέχουν στο Συμβούλιο την εξουσία θεσπίσεως των προσβαλλομένων διατάξεων, δεδομένου ότι η Κυβέρνηση των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν ανετράπη πριν από τη θέσπιση των εν λόγω διατάξεων. Οι διατάξεις αυτές επιτρέπουν απλώς τη λήψη μέτρων για τη διακοπή ή τον περιορισμό, ενδεχομένως επιλεκτικώς, των «οικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες». Αντιθέτως, όμως, προς τον κανονισμό 467/2001, που προέβλεπε οικονομικές κυρώσεις κατά του Αφγανιστάν, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά αποκλειστικώς τους συνδεόμενους με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν. Αυτοί, όμως, δεν αποτελούν μια τρίτη χώρα και ούτε ασκούν τη διακυβέρνηση τμήματος του Αφγανιστάν.

84 Όσον αφορά το άρθρο 308 ΕΚ, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν παρέχει στο Συμβούλιο την εξουσία να εντέλλεται στα κράτη μέλη την επιβολή οικονομικών κυρώσεων εις βάρος ατόμων, κατά παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ατόμων αυτών. Μια τέτοια εξουσία θα ερχόταν σε αντίθεση με τα όρια της περιοριστικώς παρεχόμενης με τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ εξουσίας.

85 Συνεπώς, η θέσπιση των προσβαλλομένων διατάξεων συνιστά, επίσης, κατάχρηση των εξουσιών που παρέχουν στο Συμβούλιο τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ.

86 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος επικαλούμενο τις αποφάσεις Yusuf και Kadi.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

87 Το Πρωτοδικείο έχει ήδη αποφανθεί, με τις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 107 έως 170) και Kadi (σκέψεις 87 έως 135), επί της αρμοδιότητας της Κοινότητας δυνάμει των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ για θέσπιση διατάξεων όπως αυτές που περιέχονται στον προσβαλλόμενο κανονισμό, προβλεπουσών οικονομικές και χρηματοπιστωτικές κυρώσεις εις βάρος ιδιωτών, στο πλαίσιο της καταστολής της διεθνούς τρομοκρατίας, χωρίς πλέον να απαιτείται σύνδεσμος με τρίτη χώρα, αντιθέτως προς όσα προέβλεπε ο κανονισμός 467/2001.

88 Στο πλαίσιο αυτό, όπως ρητώς δέχθηκε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, έχει δοθεί αναλυτική απάντηση στα ουσιαστικώς ταυτόσημα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι, αναφορικά με το ζήτημα αυτό, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής (βλ., όσον αφορά ανάλογα επιχειρήματα προβληθέντα από τους διαδίκους στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Yusuf, σκέψεις 80 έως 106 αυτής της αποφάσεως και, όσον αφορά ανάλογα επιχειρήματα προβληθέντα από τους διαδίκους στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Kadi, σκέψεις 64 έως 86 αυτής της αποφάσεως).

89 Συμπερασματικώς το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι «ορθώς τα κοινοτικά όργανα και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστήριξαν ότι το Συμβούλιο είχε την αρμοδιότητα να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, με τον οποίο τίθενται σε εφαρμογή εντός

της Κοινότητας οι οικονομικές και χρηματοπιστωτικές κυρώσεις που προβλέπει η κοινή θέση 2002/402, με βάση τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 308 ΕΚ» (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 170, και Kadi, σκέψη 135).

90 Συνεπώς, επιβάλλεται με ουσιαστικώς ταυτόσημο σκεπτικό προς εκείνο των αποφάσεων Yusuf και Kadi να απορριφθούν οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος οι αφορώσες την αναρμοδιότητα της Κοινότητας (βλ., όσον αφορά τη δυνατότητα του κοινοτικού δικαστή να αιτιολογεί απόφαση με παραπομπή σε προγενέστερη απόφαση αποφαινόμενη επί ουσιαστικώς ταυτόσημων ζητημάτων, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2005, C-229/04, Crailsheimer Volksbank, Συλλογή 2005, σ. I-9273, σκέψεις 47 έως 49).

91 Όσον αφορά την αιτίαση περί καταχρήσεως εξουσίας, που είναι η μόνη βάσει της οποίας θα μπορούσε να διακριθεί η υπό κρίση υπόθεση από εκείνες επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Yusuf και Kadi, πρέπει επίσης να απορριφθεί, εφόσον απλώς συναρτάται προς τις λοιπές αιτιάσεις που προέβαλε ο προσφεύγων σχετικά με την αρμοδιότητα.

92 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου, του αντλούμενου από την παραβίαση των θεμελιωδών αρχών της επικουρικότητας, της αναλογικότητας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις αντιβαίνουν προς την αρχή της επικουρικότητας καθόσον επιβάλλουν στα κράτη μέλη να λάβουν, στο πλαίσιο των υποχρεώσεων που υπέχουν δυνάμει του κοινοτικού δικαίου, μέτρα τα οποία, κατά το διεθνές δίκαιο, εμπίπτουν σε τομέα όπου διαθέτουν ελευθερία επιλογής.

94 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, σχετικώς, ότι τα άρθρα 25 και 41 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα των αρχών του εν λόγω οργανισμού, ιδίως δε της αρχής της κυρίαρχης ισότητας των κρατών Μελών, που θέτει το άρθρο 2, σημείο 1, του εν λόγω Χάρτη, δεν επιβάλλουν στα κράτη Μέλη του ΟΗΕ να εφαρμόζουν άνευ εταίρου τα μέτρα που το Συμβούλιο Ασφαλείας τους «καλεί» να λάβουν. Αντιθέτως, τα κράτη Μέλη έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν τον τρόπο με τον οποίον θα ανταποκριθούν στην πρόσκληση αυτή.

95 Αντιθέτως, η ερμηνεία του Συμβουλίου, κατά την οποία οι παράγραφοι 8, στοιχείο c, και 17 του ψηφίσματος 1333 (2000) του Συμβουλίου Ασφαλείας δεσμεύουν τα Μέλη του ΟΗΕ και, κατά συνέπεια, τα κοινοτικά όργανα, αντιβαίνει προς θεμελιώδεις κανόνες του διεθνούς δικαίου, ιδίως δε προς τα άρθρα 7, 8, 17, 22 και 23 της Οικουμενικής Διακηρύξεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, την οποία υιοθέτησε η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 10 Δεκεμβρίου 1948, καθόσον αναγνωρίζει στην επιτροπή κυρώσεων τη δυνατότητα να υποχρεώνει τα Μέλη των Ηνωμένων Εθνών να στερούν τους ιδιώτες τους οποίους η εν λόγω επιτροπή προσδιορίζει από το σύνολο των οικονομικών τους πόρων, χωρίς να παρέχεται στον ενδιαφερόμενο το δικαίωμα να πληροφορηθεί τους λόγους που επέβαλαν το μέτρο αυτό ούτε τα στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται και χωρίς να έχει ο εν λόγω ιδιώτης δικαίωμα προσβάσεως σε ανεξάρτητο ή δικαστικό όργανο δυνάμενο να αποφανθεί επί του βασίμου αυτού του μέτρου.

96 Επιπροσθέτως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα ψηφίσματα αυτά του Συμβουλίου Ασφαλείας δεσμεύουν τα κράτη μέλη, το Συμβούλιο δεν εξήγησε γιατί ήταν αυτό υποχρεωμένο να ενεργήσει εν προκειμένω αντί των κρατών Μελών.

97 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις συνιστούν παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον αποστερούν από έναν ιδιώτη το σύνολο των εισοδημάτων του, καθώς και κάθε κοινωνική ενίσχυση, τελικώς δε τον αποστερούν από κάθε μέσο επιβιώσεως του ιδίου και της οικογενείας του. Τέτοιου είδους μέτρα δεν μπορούν να θεωρηθούν αναγκαία, ούτε καν για την αποστέρηση του Οσάμα Μπιν Λάντεν από οικονομικούς πόρους.

98 Με το τρίτο σκέλος του λόγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις θίγουν τα θεμελιώδη δικαιώματά του, ιδίως το δικαίωμα προσβάσεως στα περιουσιακά του στοιχεία, το οποίο καθιερώνει το πρώτο άρθρο του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ) καθώς και το δικαίωμα δικαστικής προσφυγής που καθιερώνει το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ. Αποτέλεσμα των μέτρων αυτών, αντίθετων, κατά την άποψή του, προς τις συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, είναι ότι ο προσφεύγων εξωθείται στην κλοπή προς εξασφάλιση της επιβιώσεώς του, πράγμα που συνιστά επίσης απάνθρωπη μεταχείριση απαγορευόμενη από το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ και άρνηση σεβασμού της αξιοπρέπειάς του κατά παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ.

99 Όσον αφορά, ειδικότερα, την προβαλλόμενη προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στα περιουσιακά του στοιχεία, ο προσφεύγων δέχθηκε, κατά την προφορική διαδικασία, ότι αυτή πρέπει αποκλειστικώς να εκτιμηθεί βάσει της ισχύουσας σήμερα νομοθεσίας, όπως κρίθηκε με τις αποφάσεις Yusuf (σκέψη 287) και Kadi (σκέψη 236), και ότι, κατά συνέπεια, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι σαφείς δυνατότητες απαλλαγών και παρεκκλίσεων από τη δέσμευση κεφαλαίων που προβλέπει ο κανονισμός 561/2003, ο οποίος εκδόθηκε μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

100 Ο προσφεύγων δέχθηκε, σχετικώς, ότι οι ιρλανδικές αρχές του χορηγούσαν τα απαιτούμενα για την κάλυψη των βασικών του αναγκών επιδόματα, ώστε να μην στερείται εντελώς πόρων ή μέσων διαβιώσεως. Εντούτοις, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ακόμη και μετά την τροποποίησή του με τον κανονισμό 561/2003, τον στερεί από τη δυνατότητα απολαβής άλλων κοινωνικών πλεονεκτημάτων, του αφαιρεί τη δυνατότητα να διάγει ομαλώς και εξαρτά απολύτως την επιβίωσή του από τα επιδόματα του ιρλανδικού Δημοσίου. Ειδικότερα, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν του παρέχει τη δυνατότητα ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας, μισθωτής ή μη μισθωτής. Συγκεκριμένα, απορρίφθηκε αίτησή του για τη χορήγηση άδειας οδηγού ταξί. Εν πάση περιπτώσει, είναι αδύνατον να μισθώσει αυτοκίνητο ή να αμείβεται από πελάτες, καθόσον αυτό θα συνιστούσε διάθεση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων προς αυτόν, κατά την έννοια αυτής της διατάξεως.

101 Όσον αφορά, ειδικότερα, την προβαλλόμενη προσβολή του δικαιώματος δικαστικής προσφυγής, ο προσφεύγων δέχθηκε, κατά την προφορική διαδικασία, ότι ο δικαστικός έλεγχος που ασκεί εν προκειμένω το Πρωτοδικείο καθόσον αφορά, εμμέσως, τα συγκεκριμένα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας, πρέπει να περιορισθεί στον έλεγχο τηρήσεως των υπέρτερων κανόνων του διεθνούς δικαίου, που συνιστούν το jus cogens, όπως έχει κριθεί στις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 276 επ.) και Kadi (σκέψεις 225 επ.).

102 Εντούτοις, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι οι κρίσεις στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο στις αποφάσεις Yusuf (ειδικότερα, στις σκέψεις 344 και 345) και Kadi (ειδικότερα, στις σκέψεις 289 και 290) δεν ισχύουν και για την υπό κρίση υπόθεση. Αφενός, η δέσμευση των κεφαλαίων του δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προσωρινό ασφαλιστικό μέτρο, αντιθέτως προς ό,τι έχει κριθεί στις προαναφερθείσες δύο αποφάσεις, αλλά ως πραγματικό μέτρο δημεύσεως. Αφετέρου, δεν υφίσταται αποτελεσματικός μηχανισμός επανεξετάσεως ατομικών μέτρων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων που αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας, ώστε να συντρέχει κίνδυνος να παραμείνουν τα περιουσιακά του στοιχεία δεσμευμένα για το υπόλοιπο της ζωής του. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, σχετικώς, ότι ματαίως επιχείρησε να πείσει το Συμβούλιο Ασφαλείας να μεταβάλει άποψη ως προς το άτομό του. Συγκεκριμένα, απηύθυνε δύο αιτήσεις, στις 5 Φεβρουαρίου και στις 19 Μαΐου 2004, στις ιρλανδικές αρχές, ζητώντας να τον βοηθήσουν να επιτύχει τη διαγραφή του από τον πίνακα της επιτροπής κυρώσεων. Με την από 10 Οκτωβρίου 2005 επιστολή τους οι εν λόγω αρχές του γνωστοποίησαν ότι ο φάκελός του εξακολουθεί να βρίσκεται υπό μελέτη, χωρίς καμία αναφορά ως προς το αν σκοπούν να προβούν σε κάποιο διάβημα υπέρ αυτού.

103 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, αντέκρουσε τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος επικαλούμενο τις αποφάσεις Yusuf και Kadi.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

104 Επιβάλλεται, αρχικώς, να εξεταστεί το πρώτο σκέλος του λόγου και, ακολούθως, από κοινού, το δεύτερο και τρίτο σκέλος. Πράγματι, ο έλεγχος μιας ενδεχόμενης

προσβολής θεμελιωδών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος με τον προσβαλλόμενο κανονισμό προϋποθέτει λογικώς εκτίμηση της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας εκ μέρους της ως άνω πράξεως, σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-317/04 και C-318/04, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, απόφαση της 30ής Μαΐου 2006, Συλλογή 2006, σ. I-4721, σ. I-4724, σημείο 107).

— Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου, του αντλούμενου από την παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας

105 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, ουσιαστικώς, ότι ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα άρθρα 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ θεμελιώνουν μιαν καταρχήν αρμοδιότητα της Κοινότητας να λαμβάνει μέτρα όπως αυτά που αφορά η υπό κρίση υπόθεση (ζήτημα που αποτελεί το αντικείμενο του πρώτου λόγου), εντούτοις, τα κράτη μέλη δύνανται αποτελεσματικότερα να εκτιμούν ποια ειδικότερα μέτρα επιβάλλονται για την εφαρμογή ενός ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας. Εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό, το Συμβούλιο προσέβαλε την ελευθερία επιλογής των κρατών μελών και παραβίασε την αρχή της επικουρικότητας.

106 Συναφώς, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, στους τομείς που δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα η Κοινότητα δρα μόνον εάν και στον βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσεως είναι αδύνατον να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη και δύνανται, συνεπώς, λόγω των διαστάσεων ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσεως, να επιτευχθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο.

107 Κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής ελέγχει τη νομιμότητα των κοινοτικών πράξεων σε σχέση με τη γενική αυτή αρχή [βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-491/01, British American Tobacco (Investments) και Imperial Tobacco, Συλλογή 2002, σ. I-11453, σκέψεις 177 έως 185, και της 14ης Απριλίου 2005, C-110/03, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-2801, σκέψη 58· απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2003, T-65/98, Van den Bergh Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4653, σκέψεις 197 και 198].

108 Εντούτοις, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η γενική αυτή αρχή δεν μπορεί να προβάλλεται στον τομέα εφαρμογής των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, ακόμη και αν ο τομέας αυτός δεν εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας (βλ., σχετικώς, άρθρο 60, παράγραφος 2, ΕΚ).

109 Πράγματι, όσον αφορά τη διακοπή ή τον περιορισμό των οικονομικών σχέσεων με τις τρίτες χώρες, οι ίδιες αυτές οι διατάξεις προβλέπουν παρέμβαση της Κοινότητας στις περιπτώσεις που αυτή «κρίνεται αναγκαία» με κοινή θέση ή κοινή δράση που αποφασίστηκε δυνάμει των διατάξεων της Συνθήκης ΕΕ περί Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ).

110 Στον τομέα εφαρμογής των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, η Συνθήκη ΕΚ παρέχει στην Ένωση το δικαίωμα να αποφαίνεται ως προς την αναγκαιότητα μιας δράσεως της Κοινότητας. Μια τέτοια απόφαση εντάσσεται στο πλαίσιο της ασκήσεως μιας διακριτικής εξουσίας της Ενώσεως. Αποκλείεται το δικαίωμα των ιδιωτών να αμφισβητούν, επικαλούμενοι την αρχή της επικουρικότητας που καθιερώνει το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, τη νομιμότητα της δράσεως που επικουρικώς αναπτύσσει η Κοινότητα, σύμφωνα με την κοινή θέση ή την κοινή δράση ΚΕΠΠΑ της Ενώσεως.

111 Επίσης, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο έχει κρίνει, στις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 158 επ.) και Kadi (σκέψεις 122 επ.), ότι ο τομέας εφαρμογής των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ μπορεί να διευρυνθεί, διά προσφυγής στη συμπληρωματική νομική βάση του άρθρου 308 ΕΚ, ώστε να περιλάβει οικονομικές και χρηματοπιστωτικές κυρώσεις εις βάρος ιδιωτών στο πλαίσιο της προσπάθειας καταστολής της διεθνούς τρομοκρατίας χωρίς να απαιτείται η ύπαρξη συνδέσμου με τρίτες χώρες, λογικώς συνάγεται ότι η νομιμότητα των κοινοτικών μέτρων που ελήφθησαν σχετικώς, σύμφωνα με κοινή θέση ή κοινή δράση ΚΕΠΠΑ της Ενώσεως, δεν μπορεί, επίσης, να αμφισβητηθεί από τους ιδιώτες με βάση την αρχή της επικουρικότητας.

112 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η αρχή της επικουρικότητας έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, είναι προφανές ότι η ενιαία εφαρμογή σε όλα τα κράτη μέλη των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας, τα οποία αδιακρίτως δεσμεύουν όλα τα Μέλη του ΟΗΕ, μπορεί αποτελεσματικότερα να υλοποιηθεί σε κοινοτικό επίπεδο και όχι σε εθνικό επίπεδο.

113 Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση κατά την οποία το Συμβούλιο προσέβαλε την ελευθερία επιλογής των κρατών μελών, ορθώς το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η κοινή θέση 2002/402 αποτελεί έκφραση της ομόφωνης εκτιμήσεως των κρατών μελών ότι απαιτείται δράση της Κοινότητας για την εφαρμογή της δεσμεύσεως κεφαλαίων που αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας. Όπως επισημαίνει το Ηνωμένο Βασίλειο, δεδομένου ότι τα ίδια τα κράτη μέλη επέλεξαν να συμμορφωθούν προς τις υποχρεώσεις που υπέχουν από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών μέσω κοινοτικής πράξεως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο η αιτίαση ότι προσέβαλε, συμμορφούμενο προς τη βούλησή τους, την ελευθερία τους επιλογής.

114 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

— Επί του δευτέρου και τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου, των αντλουμένων από την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

115 Υπό τη μόνη επιφύλαξη του ειδικού νομικού ζητήματος που θα εξεταστεί, κατωτέρω, στη σκέψη 156, το Πρωτοδικείο έχει ήδη αποφανθεί, με τις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 226 έως 346) και Kadi (σκέψεις 176 έως 291), επί όλων των νομικών ζητημάτων που εγείρουν οι διάδικοι στο πλαίσιο του δεύτερου και τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου της υπό κρίση προσφυγής.

116 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο έχει αποφανθεί ότι:

— Από απόψεως διεθνούς δικαίου, οι υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη Μέλη του ΟΗΕ δυνάμει του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών υπερισχύουν, αναμφισβητήτως, έναντι οιασδήποτε άλλης υποχρεώσεως του εσωτερικού δικαίου ή του συμβατικού διεθνούς δικαίου, περιλαμβανομένων, για τα κράτη που είναι επίσης μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, των υποχρεώσεων που υπέχουν δυνάμει της ΕΣΔΑ, για εκείνα δε που είναι, επίσης, μέλη της Κοινότητας, των υποχρεώσεων που υπέχουν από τη Συνθήκη ΕΚ. (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 231, και Kadi, σκέψη 181)·

— της υπεροχής αυτής απολαύουν, επίσης, οι αποφάσεις που περιέχονται σε ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας, σύμφωνα με το άρθρο 25 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 234, και Kadi, σκέψη 184)·

— καίτοι δεν αποτελεί Μέλος των Ηνωμένων Εθνών, η Κοινότητα πρέπει να θεωρηθεί ως δεσμευόμενη από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ακριβώς όπως δεσμεύονται τα κράτη μέλη της, δυνάμει και αυτής της ιδρυτικής της Συνθήκης (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 243, και Kadi, σκέψη 193)·

— αφενός, η Κοινότητα δεν μπορεί να αθετεί υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη μέλη της από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών ούτε να παρακωλύει την εκπλήρωσή τους και, αφετέρου, υποχρεούται, δυνάμει της ίδιας της ιδρυτικής της Συνθήκης, να θεσπίζει, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της, όλες τις διατάξεις που απαιτούνται προκειμένου τα κράτη μέλη της να εκπληρώσουν αυτές τις υποχρεώσεις (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 254, και Kadi, σκέψη 204)·

— κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού και τα οποία στηρίζονται, αφενός, στην αυτοτέλεια της κοινοτικής

εννόμου τάξεως σε σχέση με την προκύπτουσα από τα Ηνωμένα Έθνη έννομη τάξη και, αφετέρου, στη ανάγκη μεταφοράς των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών, σύμφωνα με τις συνταγματικές διατάξεις και τις θεμελιώδεις αρχές αυτού του δικαίου, δεν ευσταθούν (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 258, και Kadi, σκέψη 208)·

— ο προσβαλλόμενος κανονισμός, εκδοθείς κατόπιν της κοινής θέσεως 2002/402, συνιστά εκπλήρωση σε κοινοτικό επίπεδο της υποχρεώσεως που υπέχουν τα κράτη μέλη της Κοινότητας, ως Μέλη του ΟΗΕ, να εφαρμόσουν, ενδεχομένως μέσω κοινοτικής πράξεως, τις κυρώσεις εις βάρος του Οσάμα Μπιν Λάντεν, του δικτύου Αλ Κάιντα, των Ταλιμπάν, καθώς και άλλων προσώπων, ομάδων, επιχειρήσεων ή οντοτήτων σχετιζομένων προς αυτούς, οι οποίες αποφασίστηκαν, στη συνέχεια δε ενισχύθηκαν, με σειρά ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας εκδοθέντων στο πλαίσιο της εφαρμογής του κεφαλαίου VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 264, και Kadi, σκέψη 213)·

— στο πλαίσιο αυτό, τα θεσμικά κοινοτικά όργανα άσκησαν δεσμία αρμοδιότητα, χωρίς να έχουν κανένα αυτοτελές περιθώριο εκτιμήσεως (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 265, και Kadi, σκέψη 214)·

— έχοντας υπόψη τις ανωτέρω σκέψεις, δεν μπορεί να στηριχθεί ούτε στο διεθνές δίκαιο ούτε στο κοινοτικό δίκαιο αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου να ελέγχει, παρεμπιπτόντως, τη νομιμότητα αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας ή της επιτροπής κυρώσεων με κριτήριο τα πρότυπα προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων που θέτει η κοινοτική έννομη τάξη (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 272, και Kadi, σκέψη 221)·

— τα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας εκφεύγουν, καταρχήν, του δικαστικού ελέγχου του Πρωτοδικείου, το οποίο δεν έχει την αρμοδιότητα να

αμφισβητεί, έστω παρεμπιπτόντως, τη νομιμότητά τους με κριτήριο το κοινοτικό δίκαιο· αντιθέτως, το Πρωτοδικείο υποχρεούται, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύει και να εφαρμόζει το δίκαιο αυτό κατά τρόπο σύμφωνο προς τις υποχρεώσεις που υπέχουν τα κράτη Μέλη από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 276, και Kadi, σκέψη 225)·

— πάντως, το Πρωτοδικείο έχει την αρμοδιότητα να ελέγξει, παρεμπιπτόντως, τη νομιμότητα των εν λόγω ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας με κριτήριο το jus cogens, υπό την έννοια της διεθνούς δημόσιας τάξεως στην οποία υπόκεινται όλα τα υποκείμενα του διεθνούς δικαίου, περιλαμβανομένων των οργάνων του ΟΗΕ, χωρίς δυνατότητα παρεκκλίσεως από τους κανόνες της (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 277, και Kadi, σκέψη 226)·

— η δέσμευση κεφαλαίων που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν συνιστά προσβολή ούτε του θεμελιώδους δικαιώματος των ενδιαφερομένων να απολαύουν των περιουσιακών τους στοιχείων ούτε της γενικής αρχής της αναλογικότητας, λαμβανομένων υπόψη των κατά το jus cogens προτύπων οικουμενικής προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 288 και 289, και Kadi, σκέψεις 237 και 238)·

— δεδομένου ότι τα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας δεν προβλέπουν δικαίωμα ακροάσεως των ενδιαφερομένων από την επιτροπή κυρώσεων, προ της αναγραφής του ονόματός τους στον επίμαχο πίνακα και δεδομένου ότι κανένας επιτακτικός κανόνας της διεθνούς δημοσίας τάξεως δεν απαιτεί μια τέτοια ακρόαση σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, τα επιχειρήματα τα αντλούμενα από την προβαλλόμενη προσβολή ενός τέτοιου δικαιώματος πρέπει να απορριφθούν (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 306, 307 και 321, και Kadi, σκέψεις 261 και 268)·

— ειδικότερα, υπό περιστάσεις, στις οποίες τίθεται υπό αμφισβήτηση ασφαλιστικό μέτρο που περιορίζει τη δυνατότητα διαθέσεως των περιουσιακών στοιχείων των ενδιαφερομένων, ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ενδιαφε-

ρομένων δεν συνεπάγεται ότι πρέπει να τους γνωστοποιούνται τα πραγματικά περιστατικά και τα εναντίον τους αποδεικτικά στοιχεία, όταν το Συμβούλιο Ασφαλείας ή η επιτροπή κυρώσεων που αυτό συνέστησε φρονούν ότι αυτό επιβάλλουν λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της διεθνούς κοινότητας (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 320, και Kadi, σκέψη 274)·

— τα κοινοτικά όργανα δεν ήταν, επίσης, υποχρεωμένα να ακούσουν την άποψη των προσφευγόντων πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού (απόφαση Yusuf, σκέψη 329) ή στο πλαίσιο της θεσπίσεως και εφαρμογής του (απόφαση Kadi, σκέψη 259)·

— στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, το Πρωτοδικείο ασκεί συνολικό έλεγχο της νομιμότητας του προσβαλλόμενου κανονισμού με κριτήριο την τήρηση, εκ μέρους των κοινοτικών οργάνων, των κανόνων αρμοδιότητας καθώς και των κανόνων εξωτερικής νομιμότητας και των ουσιωδών τύπων που διέπουν τη δράση τους· το Πρωτοδικείο ελέγχει, επίσης, τη νομιμότητα του προσβαλλόμενου κανονισμού λαμβάνοντας υπόψη τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας των οποίων εφαρμογή συνιστά ο εν λόγω κανονισμός, ιδίως υπό το πρίσμα του πρόσφορου χαρακτήρα, από τυπικής και ουσιαστικής απόψεως, της εσωτερικής συνοχής και της αναλογικότητας του πρώτου σε σχέση με τα δεύτερα· το Πρωτοδικείο ελέγχει, επίσης, τη νομιμότητα του προσβαλλόμενου κανονισμού και, παρεμπιπτόντως, τη νομιμότητα των σχετικών ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας, σε σχέση με υπέρτερους κανόνες του διεθνούς δικαίου συγκροτούντες το jus cogens, ιδίως τους επιτακτικούς κανόνες περί οικουμενικής προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 334, 335 και 337, και Kadi, σκέψεις 279, 280 και 282)·

— αντιθέτως, δεν απόκειται στο Πρωτοδικείο να ελέγξει εμμέσως τη συμφωνία αυτών καθεαυτών των σχετικών ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας με τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως αυτά προστατεύονται από την κοινοτική έννομη τάξη. Δεν απόκειται, επίσης, στο Πρωτοδικείο να ελέγξει την απουσία πλάνης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων επί των οποίων το Συμβούλιο Ασφαλείας στήριξε τα μέτρα που έλαβε ούτε,

επίσης, υπό την επιφύλαξη του περιορισμένου πλαισίου που καθορίστηκε στην προηγούμενη παύλα, να ελέγξει εμμέσως τον πρόσφορο χαρακτήρα και την αναλογικότητα αυτών των μέτρων (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 338 και 339, και Kadi, σκέψεις 283 και 284)·

— στο μέτρο αυτό, οι ενδιαφερόμενοι δεν έχουν καμία δυνατότητα δικαστικής προσφυγής, δεδομένου ότι το Συμβούλιο Ασφαλείας δεν έκρινε επιβεβλημένο να συστήσει ανεξάρτητο διεθνές δικαιοδοτικό όργανο αρμόδιο να αποφαίνεται, από νομικής και πραγματικής απόψεως, επί των προσφυγών των στρεφομένων κατά ατομικών αποφάσεων της επιτροπής κυρώσεων (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 340, και Kadi, σκέψη 285)·

— η επισημανθείσα στην προηγούμενη παύλα ελλιπής δικαστική προστασία των προσφευγόντων δεν αντιβαίνει, αυτή καθεαυτήν, προς το jus cogens, δεδομένου ότι: α) το δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη δεν είναι απόλυτο· β) εν προκειμένω, ο περιορισμός του δικαιώματος προσβάσεως των ενδιαφερομένων στη δικαιοσύνη που προκύπτει από το απαραβίαστο που απολαύουν, καταρχήν, εντός της εννόμου τάξεως των κρατών Μελών, τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας που εκδίδονται δυνάμει του κεφαλαίου VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών πρέπει να θεωρηθεί ως αναπόσπαστα συνδεόμενος με το δικαίωμα αυτό· γ) ένας τέτοιος περιορισμός δικαιολογείται τόσο λόγω της φύσεως των αποφάσεων που λαμβάνει το Συμβούλιο Ασφαλείας δυνάμει των διατάξεων του κεφαλαίου VII όσο και από τον επιδιωκόμενο θεμιτό σκοπό· και δ) ελλείψει διεθνούς δικαιοδοτικού οργάνου αρμόδιου να ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, η σύσταση οργάνου όπως η επιτροπή κυρώσεων και η προβλεπόμενη δυνατότητα προσφυγής σ' αυτήν, ανά πάσα στιγμή, με αίτημα την επανεξέταση οποιασδήποτε ατομικής περιπτώσεως, μέσω ενός καθορισμένου μηχανισμού στον οποίο μετέχουν οι οικείες κυβερνήσεις, συνιστούν μια άλλη εύλογη δυνατότητα αποτελεσματικής προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων, όπως αυτά αναγνωρίζονται από το jus cogens (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 341 έως 345, και Kadi, σκέψεις 286 έως 290)·

— τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού, τα αντλούμενα από την προσβολή του δικαιώματος για αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 346, και Kadi, σκέψη 291).

117 Όπως δέχθηκε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία, το Πρωτοδικείο απάντησε αναλυτικά, στο πλαίσιο της εξετάσεως των υποθέσεων Yusuf και Kadi, στα ουσιαστικώς ταυτόσημα νομικά επιχειρήματα που προβλήθηκαν εν προκειμένω από τους διαδίκους στο πλαίσιο του δεύτερου και τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου (βλ., όσον αφορά ανάλογα επιχειρήματα προβληθέντα από τους διαδίκους στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Yusuf, σκέψεις 190 έως 225 της αποφάσεως αυτής, όσον δε αφορά ανάλογα επιχειρήματα προβληθέντα από τους διαδίκους στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Kadi, σκέψεις 138 έως 175 της αποφάσεως αυτής). Η διαπίστωση αυτή ισχύει, ιδίως, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων αναφορικά με τον προβαλλόμενο ως μη δεσμευτικό για τα κράτη μέλη χαρακτήρα των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας (ανωτέρω, σκέψη 94), την προβαλλόμενη ασυμφωνία των ψηφισμάτων αυτών με τους θεμελιώδεις κανόνες του διεθνούς δικαίου περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου (ανωτέρω, σκέψη 95) και την προβαλλόμενη προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων που καθιερώνει η ΕΣΔΑ (ανωτέρω, σκέψη 98), ιδίως υπό το πρίσμα της αναλογικότητας (ανωτέρω, σκέψη 97) και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προσφυγής (ανωτέρω, σκέψη 101).

118 Εντούτοις, επιβάλλεται να προστεθούν τα ακόλουθα εις απάντηση των επιχειρημάτων που ειδικότερα προέβαλε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία και τα οποία αφορούν, αφενός, την προβαλλόμενη αναποτελεσματικότητα των απαλλαγών και παρεκκλίσεων από τη δέσμευση κεφαλαίων που προβλέπει ο κανονισμός 561/2003, ιδίως όσον αφορά την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας (ανωτέρω, σκέψεις 99 και 100), και, αφετέρου, την προβαλλόμενη έλλειψη ισχύος, εν προκειμένω, των κρίσεων στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο στις αποφάσεις Yusuf και Kadi, ως προς τη Συμφωνία με το jus cogens της διαπιστωθείσας ελλιπούς δικαστικής προστασίας των ενδιαφερομένων (ανωτέρω, σκέψεις 101 και 102).

119 Όσον αφορά, πρώτον, την προβαλλόμενη μη εφαρμογή των εξαιρέσεων και παρεκκλίσεων από τη δέσμευση κεφαλαίων, επιβάλλεται να τονιστεί ότι το άρθρο 2 α του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο προστέθηκε στον ως άνω κανονισμό με τον κανονισμό 561/2003, ο οποίος εκδόθηκε κατόπιν του ψηφίσματος 1452 (2002) του Συμβουλίου Ασφαλείας, προβλέπει, μεταξύ άλλων παρεκκλίσεων και εξαιρέσεων, ότι, κατόπιν αιτήσεως των ενδιαφερομένων και πλην της περιπτώσεως που η επιτροπή κυρώσεων προβάλλει ρητώς αντιρρήσεις, οι αρμόδιες εθνικές αρχές κηρύσσουν μη εφαρμοστέα τη δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών

πόρων επί κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων που αποδείχθηκε ότι είναι «αναγκαία για την κάλυψη βασικών δαπανών, περιλαμβανομένων εκείνων που αφορούν την αγορά τροφίμων, την καταβολή μισθωμάτων ή την εξυπηρέτηση ενυποθήκων δανείων, την αγορά φαρμάκων και την καταβολή ιατρικών δαπανών, την καταβολή φόρων, την καταβολή ασφαλίστρων και την καταβολή αμοιβών για συλλογικής φύσεως υπηρεσίες» (βλ., ανωτέρω, σκέψη 43). Η χρησιμοποίηση του όρου «περιλαμβανομένων», που ελήφθη από το κείμενο του ψηφίσματος 1452 (2002), υποδηλώνει ότι ούτε το ψήφισμα αυτό ούτε ο κανονισμός 561/2003 απαριθμούν κατά τρόπο περιοριστικό ή εξαντλητικό τις «βασικές δαπάνες» που δύνανται να τύχουν απαλλαγής από τη δέσμευση κεφαλαίων. Συνεπώς, ο προσδιορισμός του είδους των δαπανών που πληρούν τις προϋποθέσεις αυτού του χαρακτηρισμού επαφίεται, κατά μέγα μέρος, στην εκτίμηση των αρμοδίων εθνικών αρχών, υπευθύνων για την εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού, υπό την εποπτεία της επιτροπής κυρώσεων. Επιπροσθέτως, τα κεφάλαια που απαιτούνται για οποιαδήποτε άλλη «εξαιρετική δαπάνη» μπορούν στο εξής να αποδεσμεύονται κατόπιν ρητής αδείας της επιτροπής κυρώσεων.

120 Δεν αμφισβητείται ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, η Ιρλανδία ζήτησε και έλαβε τη σύμφωνη γνώμη της επιτροπής κυρώσεων, τον Αύγουστο του 2003, να χορηγηθούν στον προσφεύγοντα επιδόματα κοινωνικής ενισχύσεως προς κάλυψη των βασικών του αναγκών καθώς και των αναγκών της οικογένειάς του. Τον Δεκέμβριο του 2003 η επιτροπή κυρώσεων επέτρεψε στην Ιρλανδία να αυξήσει το ποσό των καταβαλλομένων στον προσφεύγοντα επιδομάτων, λαμβανομένης υπόψη της αυξήσεως του ιρλανδικού εθνικού προϋπολογισμού. Επιβεβαιώνεται, επομένως, ότι αντί να υποβάλει τον προσφεύγοντα σε απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση η δέσμευση των κεφαλαίων του λαμβάνει υπόψη, στο μέτρο του δυνατού, τις βασικές του ανάγκες και τα θεμελιώδη δικαιώματά του (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 291 και 312, και Kadi, σκέψεις 240 και 265).

121 Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται, ασφαλώς, να αναγνωρισθεί ότι η δέσμευση των κεφαλαίων του προσφεύγοντος, υπό τη μόνη επιφύλαξη των εξαιρέσεων και παρεκκλίσεων που προβλέπει το άρθρο 2α του προσβαλλόμενου κανονισμού, συνιστά ιδιαίτερα αυστηρό γι' αυτόν μέτρο, δυνάμενο να παρακωλύσει την ομαλή κοινωνική του διαβίωση και να τον καταστήσει πλήρως εξαρτώμενο από την κοινωνική ενίσχυση που του χορηγούν οι ιρλανδικές αρχές.

122 Εντούτοις, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι το μέτρο αυτό συνιστά μια πτυχή των κυρώσεων που αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας κατά του Οσάμα Μπιν Λάντεν, του δικτύου Αλ Κάιντα και των Ταλιμπάν, καθώς και εις βάρος άλλων προσώπων, ομάδων, επιχειρήσεων και οντοτήτων συνδεομένων με αυτούς προς αποτροπή, ιδίως, νέων τρομοκρατικών επιθέσεων όπως εκείνη που έπληξε τις Ηνωμένες Πολιτείες στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 295 και 297, και Kadi, σκέψεις 244 και 246).

123 Οποιαδήποτε, όμως, κύρωση τέτοιου είδους συνεπάγεται, εξ ορισμού, αποτελέσματα που θίγουν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας και ελεύθερης ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων, προξενώντας έτσι ζημία σε πρόσωπα τα οποία δεν φέρουν καμία ευθύνη για την κατάσταση η οποία οδήγησε στην επιβολή των κυρώσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, Bosphorus, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 22). Η σημασία των σκοπών που επιδιώκει η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση είναι ικανή να δικαιολογήσει τις —έστω και σοβαρές — αρνητικές συνέπειες των κυρώσεων για ορισμένους επιχειρηματίες (προαναφερθείσα απόφαση Bosphorus, σκέψη 23).

124 Στην απόφαση Bosphorus, ανωτέρω σκέψη 123, το Δικαστήριο έκρινε ότι η κατάσχεση αεροσκάφους ανήκοντος σε πρόσωπο που εδρεύει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας αλλά έχει εκμισθωθεί σε «αθώο» και καλόπιστο επιχειρηματία του εξωτερικού έρχεται σε αντίθεση με τα θεμελιώδη δικαιώματα που διασφαλίζει το κοινοτικό δίκαιο, ενόψει της καίριας σημασίας για τη διεθνή Κοινότητα σκοπού γενικού συμφέροντος που συνίσταται στον τερματισμό της εμπόλεμης καταστάσεως στην περιοχή των μαζικών παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του ανθρωπιστικού διεθνούς δικαίου στη Δημοκρατία της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Στην απόφαση Bosphorus κατά Ιρλανδίας της 30ής Ιουνίου 2005 (αριθ. 45036/98, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη *Recueil des arrêts et décisions*), το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έκρινε, επίσης, ότι η κατάσχεση του εν λόγω αεροσκάφους δεν συνιστούσε παράβαση των διατάξεων της ΕΣΔΑ (σκέψη 167), δεδομένης ιδίως της φύσεως της επίμαχης επεμβάσεως και του γενικού συμφέροντος στην προάσπιση του οποίου απέβλεπε η κατάσχεση και το καθεστώς κυρώσεων (σκέψη 166).

125 Κατά μείζονα λόγο επιβάλλεται να κριθεί στην υπό κρίση υπόθεση ότι η δέσμευση κεφαλαίων, χρηματοπιστωτικών περιουσιακών στοιχείων και λοιπών οικονομικών

πόρων των προσώπων που προσδιορίζει το Συμβούλιο Ασφαλείας ως συνδεόμενα με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν δεν προσβάλλει θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, εμπίπτοντας στο jus cogens, λόγω της καίριας σημασίας για τη διεθνή κοινότητα σκοπού γενικού συμφέροντος που συνίσταται στην καταστολή, με όλα τα μέσα, σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, των απειλών για τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια που συνιστούν οι τρομοκρατικές πράξεις (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Yusuf, σκέψη 298, και Kadi, σκέψη 247).

126 Επιβάλλεται, επίσης, να τονιστεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός και τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας προς εφαρμογή των οποίων εκδόθηκε δεν κωλύουν τον προσφεύγοντα να διάγει έναν ικανοποιητικό προσωπικό, οικογενειακό και κοινωνικό βίο, δεδομένων των περιστάσεων. Ειδικότερα, κατά την ερμηνεία που έδωσε το Συμβούλιο κατά την προφορική διαδικασία, και η οποία πρέπει να θεωρηθεί ορθή, οι ως άνω πράξεις δεν απαγορεύουν τη χρήση των δεσμευμένων οικονομικών πόρων για καθαρώς προσωπικούς σκοπούς, όπως για κατοικία ή αυτοκίνητο. Το ίδιο, κατά μείζονα λόγο, ισχύει ως προς τα αγαθά συνήθους καταναλώσεως.

127 Ευσταθεί, ομοίως, η άποψη που υποστήριξε το Συμβούλιο κατά την προφορική διαδικασία, κατά την οποία ο προσβαλλόμενος κανονισμός και τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας προς εφαρμογή των οποίων εκδόθηκε ο κανονισμός αυτός δεν κωλύουν τον προσφεύγοντα να ασκήσει επαγγελματική δραστηριότητα ως μισθωτός ή μη μισθωτός, αντιθέτως προς όσα ο ίδιος ισχυρίζεται, αλλά επηρεάζουν κυρίως την είσπραξη των εισοδημάτων από την άσκηση μιας τέτοιας δραστηριότητας.

128 Πρώτον, πράγματι, καμία διάταξη των ως άνω πράξεων δεν αναφέρεται ρητώς στην άσκηση τέτοιας δραστηριότητας, είτε απαγορεύοντάς την είτε ρυθμίζοντας τον τρόπο ασκήσεώς της.

129 Δεύτερον, οι εν λόγω πράξεις δεν αποκλείουν αυτή καθεαυτήν την κτήση κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων από εκείνους τους οποίους αφορούν, αλλά επιβάλλουν, απλώς, τη δέσμευση των κεφαλαίων αυτών και των οικονομικών πόρων, καθώς και την εκ μέρους των εν λόγω προσώπων διάθεση ή χρήση, εκτός εάν πρόκειται για καθαρώς προσωπικούς σκοπούς, όπως υπογραμμίστηκε ανωτέρω στη σκέψη 126. Επομένως, οι πράξεις αυτές δεν ρυθμίζουν την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας, μισθωτής ή μη μισθωτής, αλλά την είσπραξη των εκ της δραστηριότητας αυτής εισοδημάτων.

130 Τρίτον, το άρθρο 2α του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει τη δυνατότητα μη εφαρμογής του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού, υπό τις προϋποθέσεις που θέτει, ως προς κάθε είδους κεφάλαια ή οικονομικούς πόρους, περιλαμβανομένων, επομένως, των οικονομικών εκείνων πόρων που απαιτούνται για την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας, μισθωτής ή μη μισθωτής, καθώς και των ποσών που εισπράττει ή πρόκειται να εισπράξει ο ενδιαφερόμενος από την άσκηση μιας τέτοιας δραστηριότητας. Μολονότι το άρθρο 2α συνιστά διάταξη εισάγουσα παρέκκλιση από εκείνη του άρθρου 2, δεν πρέπει να ερμηνευθεί συσταλτικώς λόγω ακριβώς του προφανούς ανθρωπιστικού σκοπού που επιδιώκει.

131 Ειδικότερα, εν προκειμένω, τόσο η χορήγηση άδειας οδηγού ταξί στον προσφεύγοντα και η εκ μέρους του μίσθωση αυτοκινήτου, ως «οικονομικοί πόροι», όσο και τα προερχόμενα από την άσκηση της δραστηριότητας του οδηγού ταξί επαγγελματικά του εισοδήματα, ως «κεφάλαια», μπορούν, καταρχήν, να εξαιρεθούν από τη δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων του προσφεύγοντος, ενδεχομένως υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, όπως αυτές ορίζονται στο παράρτημα ΙΙ του προσβαλλόμενου κανονισμού ή από την επιτροπή κυρώσεων.

132 Πάντως, όπως υπογράμμισε το Συμβούλιο κατά την προφορική διαδικασία, εναπόκειται πρωτίστως στις εν λόγω εθνικές αρχές, οι οποίες είναι καλύτερα σε

θέση να λάβουν υπόψη τους τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υποθέσεως, να κρίνουν αν μπορεί να χορηγηθεί μια τέτοια παρέκκλιση και να εποπτεύσουν, ακολούθως, τον έλεγχο και την εφαρμογή της, χωρίς να ανατρέπεται η δέσμευση των κεφαλαίων του ενδιαφερομένου. Ειδικότερα, εν προκειμένω, οι εν λόγω αρχές θα είχαν την υποχρέωση να διεξαγάγουν ελέγχους προς εξακρίβωση των επαγγελματικών εισοδημάτων του προσφεύγοντος από την άσκηση της δραστηριότητας του οδηγού ταξί ώστε αυτές να μην υπερβούν το όριο που κρίνεται αναγκαίο προς κάλυψη των βασικών του δαπανών. Αντιθέτως, ενδεχόμενη άρνηση χορηγήσεως άδειας οδηγού ταξί στον προσφεύγοντα, προβληθείσα εκ μέρους των ως άνω αρχών χωρίς να έχουν ληφθεί υπόψη οι ανάγκες του προσφεύγοντος, βασικές ή έκτακτες, και χωρίς διαβούλευση με την επιτροπή κυρώσεων, θα οφείλετο a priori σε εσφαλμένη ερμηνεία η εφαρμογή του προσβαλλόμενου κανονισμού.

133 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, δεν χρήζει αναθεωρήσεως η κρίση στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο στις αποφάσεις Yusuf και Kadi αναφορικά με τα επιχειρήματα που ειδικότερα ανέπτυξε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία σχετικά με την προβαλλόμενη αναποτελεσματικότητα των απαλλαγών και εξαιρέσεων από τη δέσμευση κεφαλαίων που προβλέπει ο κανονισμός 561/2003.

134 Όσον αφορά, εξάλλου, τις προβαλλόμενες ως μη ισχύουσες εν προκειμένω κρίσεις στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο στις αποφάσεις Yusuf και Kadi, ως προς τη συμφωνία με το jus cogens της διαπιστωθείσας ελλιπούς δικαστικής προστασίας των ενδιαφερομένων, ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, τον δημευτικό χαρακτήρα της δεσμεύσεως των κεφαλαίων του και, αφετέρου, την αναποτελεσματικότητα του μηχανισμού επανεξετάσεως των ατομικών μέτρων δεσμεύσεως των κεφαλαίων που αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας και έθεσε σε εφαρμογή ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

135 Όσον αφορά, πρώτον, την προβαλλόμενη ως έχουσα χαρακτήρα δημεύσεως δέσμευση των κεφαλαίων του προσφεύγοντος, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε στις αποφάσεις Yusuf (σκέψη 299) και Kadi (σκέψη 248) ότι η δέσμευση κεφαλαίων αποτελεί ασφαλιστικό μέτρο το οποίο, αντιθέτως προς τη δήμευση, δεν θίγει την ίδια την ουσία του δικαιώματος ιδιοκτησίας των

ενδιαφερομένων επί των χρηματοπιστωτικής φύσεως περιουσιακών τους στοιχείων, αλλ' ότι αφορά μόνον τη χρήση αυτών των περιουσιακών στοιχείων. Κατά την εκτίμηση της συμφωνίας ενός τέτοιου μέτρου με το jus cogens, καθόσον δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο, το Πρωτοδικείο απέδωσε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι τα διαδοχικώς εκδοθέντα από το Συμβούλιο Ασφαλείας ψηφίσματα όχι μόνον δεν προβλέπουν μέτρα απεριορίστου ή απροσδιορίστου διάρκειας εφαρμογής, αλλά αντιθέτως, περιείχαν πάντοτε προβλέψεις περί επανεξετάσεως του επιβεβλημένου χαρακτήρα της διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων αυτών μετά από περίοδο δώδεκα ή 18 μηνών το πολύ (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 344, και Kadi, σκέψη 289).

136 Ο προσφεύγων, όμως, δεν προέβαλε κανένα στοιχείο ή επιχείρημα δυνάμενο να θέσει υπό αμφισβήτηση το βάσιμο αυτών των κρίσεων στη συγκεκριμένη υπόθεση. Αντιθέτως, η ορθότητα αυτών των κρίσεων ενισχύθηκε, εν τω μεταξύ, από το γεγονός ότι, ακριβώς όπως τα τέσσερα προηγούμενα ψηφίσματα (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 18, 30, 40 και 46), το ψήφισμα 1617 (2005), που εκδόθηκε στις 29 Ιουλίου 2005, δηλαδή εντός της μη δυνάμενης να υπερβεί τους 18 μήνες προθεσμίας που προβλέπει το προηγούμενο ψήφισμα 1526 (2004), προέβλεπε, επίσης, μηχανισμό επανεξετάσεως «εντός 17 μηνών ή ενωρίτερον» (βλ., ανωτέρω, σκέψη 48).

137 Όσον αφορά, δεύτερον, την αποτελεσματικότητα του μηχανισμού επανεξετάσεως των ατομικών μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων που αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας και έθεσε σε εφαρμογή ο προσβαλλόμενος κανονισμός, επιβάλλεται η υπόμνηση, πέραν των όσων υπογραμμίστηκαν ανωτέρω στη σκέψη 116, ότι στις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 309 επ.) και Kadi (σκέψεις 262 επ.), το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι οι ενδιαφερόμενοι είχαν τη δυνατότητα να απευθυνθούν στην επιτροπή κυρώσεων, μέσω των εθνικών τους αρχών, προκειμένου να ζητήσουν είτε τη διαγραφή τους από τον πίνακα των προσώπων που αφορούν οι κυρώσεις είτε εξαίρεση από τη δέσμευση κεφαλαίων.

138 Βάσει των μέτρων που προβλέπει η παράγραφος 4, στοιχείο b, του ψηφίσματος 1267 (1999) ή η παράγραφος 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000) καθώς και οι παράγραφοι 1 και 2 του ψηφίσματος 1390 (2002), και τα οποία εκ νέου προβλέπει η πρώτη παράγραφος του ψηφίσματος 1526 (2004) και του ψηφίσματος

1617 (2005), ανατίθεται, πράγματι, στην επιτροπή κυρώσεων να ενημερώνει τακτικά τον πίνακα των προσώπων και οντοτήτων τα κεφάλαια των οποίων πρέπει να δεσμευτούν δυνάμει των ως άνω ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας.

139 Όσον αφορά, ειδικότερα, το αίτημα επανεξετάσεως μιας ατομικής περιπτώσεως, με σκοπό τη διαγραφή του ενδιαφερομένου από τον πίνακα των προσώπων που αφορούν οι κυρώσεις, «οι διέπουσες τη διεξαγωγή των εργασιών της [επιτροπής κυρώσεων] οδηγίες» (στο εξής: οδηγίες προς την επιτροπή κυρώσεων), οι εκδοθείσες στις 7 Νοεμβρίου 2002 και τροποποιηθείσες στις 10 Απριλίου 2003 και αναθεωρηθείσες (χωρίς ουσιαστική τροποποίηση) στις 21 Δεκεμβρίου 2005, προβλέπουν στο τμήμα 8, υπό τον τίτλο «Διαγραφή από τον πίνακα», τα ακόλουθα:

«α) Υπό την επιφύλαξη των ισχυουσών διαδικασιών, ένα πρόσωπο, ομάδα, επιχείρηση ή οντότητα που περιλαμβάνεται στον ανακεφαλαιωτικό πίνακα της [επιτροπής κυρώσεων] μπορεί να υποβάλει στην κυβέρνηση της χώρας όπου κατοικεί ή της χώρας της οποίας είναι υπήκοος αίτηση επανεξετάσεως της περιπτώσεώς του. Προς τούτο, ο προσφεύγων οφείλει να αιτιολογήσει την αίτησή του περί διαγραφής του από τον πίνακα, να παράσχει τα απαιτούμενα στοιχεία και να ζητήσει υποστήριξη του αιτήματός του αυτού από την κατά τα ως άνω κυβέρνηση.

β) Η κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση (η "κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση") οφείλει να εξετάσει όλα τα σχετικά στοιχεία, στη συνέχεια να επιδιώξει διμερή επαφή με την κυβέρνηση η οποία αρχικώς είχε προτείνει την εγγραφή στον πίνακα (η "κυβέρνηση που πρότεινε την εγγραφή"), να ζητήσει από αυτήν πρόσθετα πληροφοριακά στοιχεία και να προβεί σε διαβουλεύσεις αναφορικά με το αίτημα διαγραφής από τον πίνακα.

γ) Η κυβέρνηση που είχε αρχικώς προτείνει την εγγραφή δύναται, επίσης, να ζητήσει συμπληρωματικά στοιχεία από τη χώρα της κατοικίας ή της ιθαγένειας του προσφεύγοντος. Η κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση και η κυβέρνηση που πρότεινε την εγγραφή έχουν τη δυνατότητα, αναλόγως των αναγκών, διαβουλεύσεως με τον πρόεδρο της επιτροπής κυρώσεων στο πλαίσιο των κατά τα ανωτέρω διμερών διαβουλεύσεων.

δ) Αν, κατόπιν εξετάσεως των συμπληρωματικών στοιχείων, η κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση αποφασίσει να δώσει συνέχεια στο αίτημα διαγραφής από τον πίνακα, πρέπει να πείσει την κυβέρνηση που πρότεινε την εγγραφή να υποβάλουν, από κοινού ή μεμονωμένως, αίτηση διαγραφής προς την επιτροπή κυρώσεων. Η κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στην [επιτροπή κυρώσεων] αίτηση διαγραφής, χωρίς αυτή να συνοδεύεται από αίτηση της κυβερνήσεως που πρότεινε την εγγραφή, στο πλαίσιο διαδικασίας σιωπηρής εγκρίσεως.

ε) Η [επιτροπή κυρώσεων] λαμβάνει τις αποφάσεις της συναινετικά. Σε περίπτωση κατά την οποία τα μέλη της δεν καταλήξουν σε συμφωνία επί ενός συγκεκριμένου ζητήματος, ο πρόεδρος προβαίνει σε συμπληρωματικές διαβουλεύσεις με σκοπό την επίτευξη συναινέσεως. Αν, κατόπιν αυτών των διαβουλεύσεων, εξακολουθεί να μην υπάρχει συναίνεση, το ζήτημα παραπέμπεται στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Λόγω του ειδικού χαρακτήρα των πληροφοριακών στοιχείων, ο πρόεδρος έχει τη δυνατότητα να προωθεί διμερείς επαφές μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών Μελών προς διευκρίνιση του ζητήματος πριν λάβει απόφαση.»

140 Το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ότι, εκδίδοντας τις κατευθυντήριες αυτές οδηγίες, το Συμβούλιο Ασφαλείας έλαβε υπόψη του, στο μέτρο του δυνατού, τα θεμελιώδη δικαιώματα των αναγραφομένων στον πίνακα της επιτροπής κυρώσεων προσώπων, ιδίως δε τα δικαιώματά τους άμυνας (αποφάσεις Yusuf, σκέψη 312, και Kadi, σκέψη 265). Εξάλλου, η ιδιαίτερη σημασία που προσδίδει το Συμβούλιο Ασφαλείας στα δικαιώματα αυτά προκύπτει σαφώς από το ψήφισμα 1526 (2004). Κατά την παράγραφο 18 του ψηφίσματος αυτού, το Συμβούλιο Ασφαλείας «μετ' επιτάσεως ενθαρρύνει όλα τα κράτη να ενημερώνουν, στο μέτρο του δυνατού, τα πρόσωπα και τις οντότητες που αναγράφονται στον πίνακα της [επιτροπής κυρώσεων] αναφορικά με τα ληφθέντα [εις βάρος τους] μέτρα, τις κατευθυντήριες οδηγίες της [επιτροπής κυρώσεων] και το ψήφισμα 1452 (2002)».

141 Βεβαίως, η ανωτέρω διαδικασία δεν παρέχει απευθείας στους ίδιους τους ενδιαφερομένους το δικαίωμα ακροάσεως ενώπιον της επιτροπής κυρώσεων, μόνη αρχή αρμόδια να αποφαίνεται, κατόπιν αιτήσεως κράτους, επί της επανεξετάσεως της περιπτώσεώς τους. Επομένως, οι ενδιαφερόμενοι εξαρτώνται, ουσιαστικώς, από

τη διπλωματική προστασία που παρέχουν τα κράτη στους υπηκόους τους. Εντούτοις, ο περιορισμός αυτός του δικαιώματος απευθείας και προσωπικής ακροάσεως από την αρμόδια αρχή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπίτρεπτος σε σχέση με τους επιτακτικούς κανόνες της διεθνούς δημοσίας τάξεως. Αντιθέτως, προκειμένου περί αμφισβητήσεως του βασίμου αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων ατόμων ή οντοτήτων για τα οποία υπάρχει η υπόνοια ότι συμβάλλουν στη χρηματοδότηση της διεθνούς τρομοκρατίας, τις οποίες έλαβε το Συμβούλιο Ασφαλείας, μέσω της επιτροπής κυρώσεων που αυτό συνέστησε, δυνάμει του κεφαλαίου VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, βάσει πληροφοριών που του διαβίβασαν τα κράτη και οι περιφερειακοί οργανισμοί, είναι εύλογο το δικαίωμα ακροάσεως των ενδιαφερομένων να ρυθμίζεται στο πλαίσιο μιας πολυεπίπεδης διοικητικής διαδικασίας, όπου οι αναφερόμενες στο παράρτημα ΙΙ του προσβαλλόμενου κανονισμού εθνικές αρχές διαδραματίζουν ουσιώδη ρόλο (αποφάσεις Yusuf, σκέψεις 314 και 315, και Kadi, σκέψεις 267 και 268· βλ., επίσης, κατ' αναλογία, διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 2ας Αυγούστου 2000, Τ-189/00 R, «Invest» Import und Export και Invest commerce κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-2993).

142 Καίτοι η επιτροπή κυρώσεων λαμβάνει τις αποφάσεις της κατά συναίνεση, η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας της αιτήσεως διαγραφής διασφαλίζεται, αφενός, από τους διάφορους τυπικούς μηχανισμούς διαβουλεύσεως, ικανούς να διευκολύνουν την επίτευξη μιας τέτοιας συναινέσεως, τους οποίους προβλέπει το τμήμα 8, στοιχεία b έως e, των κατευθυντηρίων οδηγιών, και, αφετέρου, από την υποχρέωση που υπέχουν όλα τα κράτη Μέλη του ΟΗΕ, περιλαμβανομένων εκείνων που είναι μέλη της εν λόγω επιτροπής, να ενεργούν καλοπίστως στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας, σύμφωνα με τη γενική αρχή του διεθνούς δικαίου κατά την οποία οι ισχύουσες συνθήκες δεσμεύουν τα Μέρη και πρέπει να εφαρμόζονται καλοπίστως (pacta sunt servanda), την οποία καθιερώνει το άρθρο 26 της Συμβάσεως της Βιένης περί του δικαίου των συνθηκών, η οποία συνήφθη στη Βιένη στις 23 Μαΐου 1969. Επιβάλλεται, σχετικώς, να υπογραμμιστεί ότι οι κατευθυντήριες οδηγίες δεσμεύουν όλα τα κράτη Μέλη του ΟΗΕ στο πλαίσιο των διεθνών νομικών υποχρεώσεων που υπέχουν, σύμφωνα με τα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας. Ειδικότερα, από την παράγραφο 9 του ψηφίσματος 1267 (1999), την παράγραφο 19 του ψηφίσματος 1333 (2000) και την παράγραφο 7 του ψηφίσματος 1390 (2002) προκύπτει ότι όλα τα κράτη υποχρεούνται να συνεργάζονται πλήρως με την επιτροπή κυρώσεων στο πλαίσιο εκπληρώσεως των υποχρεώσεών τους, ιδίως κοινοποιώντας σ' αυτήν όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που της είναι ενδεχομένως απαραίτητα δυνάμει των ως άνω ψηφισμάτων.

143 Όσον αφορά, ειδικότερα, την κυβέρνηση προς την οποία απευθύνεται η αίτηση, η οποία είναι στις περισσότερες περιπτώσεις η κυβέρνηση της χώρας κατοικίας ή της χώρας ιθαγένειας του ενδιαφερομένου, η αποτελεσματικότητα αυτής της διαδικασίας διαγραφής διασφαλίζεται επιπλέον από την υποχρέωση που υπέχει, δυνάμει του τμήματος 8, στοιχείο b, των κατευθυντηρίων οδηγιών, να εξετάζει όλα τα σχετικά πληροφοριακά στοιχεία που υποβάλλει ο ενδιαφερόμενος και στη συνέχεια να προβαίνει σε διμερή διαβούλευση με την κυβέρνηση που πρότεινε την εγγραφή.

144 Πρέπει να προστεθεί, στο πλαίσιο αυτό, ότι τα κράτη μέλη της Κοινότητας υπέχουν ιδιαίτερες υποχρεώσεις όταν εξετάζουν μια αίτηση διαγραφής.

145 Πράγματι, δεδομένου ότι η επιτροπή κυρώσεων, με τις κατευθυντήριες οδηγίες της, έχει ερμηνεύσει τα εν λόγω ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας ως παρέχοντα στους ενδιαφερομένους το δικαίωμα υποβολής αιτήσεως επανεξετάσεως της περιπτώσεώς τους στην κυβέρνηση της χώρας στην οποία κατοικούν ή της οποίας έχουν την ιθαγένεια, με σκοπό τη διαγραφή τους από τον επίμαχο πίνακα (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 138 και 139), υπό την αυτή έννοια πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται ο προσβαλλόμενος κανονισμός, διά του οποίου τίθενται σε εφαρμογή εντός της Κοινότητας τα ως άνω ψηφίσματα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις Yusuf, σκέψη 276, και Kadi, σκέψη 225). Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το δικαίωμα αυτό δεν διασφαλίζεται μόνο από τις ανωτέρω κατευθυντήριες οδηγίες, αλλά και από την κοινοτική έννομη τάξη.

146 Συνεπώς, τόσο στο πλαίσιο εξετάσεως μιας τέτοιας αιτήσεως όσο και στο πλαίσιο των ενδεχομένων διαβουλεύσεων και διαβημάτων μεταξύ κρατών δυνάμει του τμήματος 8 των κατευθυντηρίων οδηγιών, τα κράτη μέλη υποχρεούνται, σύμφωνα με το άρθρο 6 ΕΕ, να σεβαστούν τα θεμελιώδη δικαιώματα των ενδιαφερομένων, όπως αυτά διασφαλίζονται με την ΕΣΔΑ και όπως απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, υπό μορφή γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, εφόσον ο σεβασμός των θεμελιωδών αυτών δικαιωμάτων δεν μπορεί να παρεμποδίσει την ορθή εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπέχουν από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (βλ., a contrario, αποφάσεις Yusuf, σκέψη 240, και Kadi, σκέψη 190).

147 Ειδικότερα, τα κράτη μέλη οφείλουν να μεριμνούν, στο μέτρο του δυνατού, ώστε να παρέχεται στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα αποτελεσματικής προβολής της απόψεώς τους ενώπιον των αρμοδίων εθνικών αρχών, στο πλαίσιο αιτήσεως επανεξετάσεως της περιπτώσεώς τους. Επίσης, το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτουν οι εν λόγω αρχές, στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας, πρέπει να χρησιμοποιείται κατά τρόπο που να λαμβάνει δεόντως υπόψη τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι ενδιαφερόμενοι προκειμένου να εξασφαλίσουν αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων τους, λόγω του ειδικού πλαισίου και της φύσεως των μέτρων που τα αφορούν.

148 Συνεπώς, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να προβάλλουν άρνηση κινήσεως της διαδικασίας επανεξετάσεως που προβλέπουν οι κατευθυντήριες οδηγίες, προβάλλοντας ως μόνο λόγο ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούν να προσκομίσουν επακριβή και λυσιτελή στοιχεία προς στήριξη της αιτήσεώς τους, επειδή δεν μπόρεσαν να πληροφορηθούν, λόγω του απορρήτου χαρακτήρα τους, τους ακριβείς λόγους για τους οποίους περιελήφθησαν στον επίμαχο πίνακα ή τα αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται οι λόγοι αυτοί.

149 Ομοίως, όσον αφορά το προαναφερθέν στη σκέψη 141 στοιχείο κατά το οποίο οι ιδιώτες δεν έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν προσωπική ακρόαση από την επιτροπή κυρώσεων, με αποτέλεσμα να εξαρτώνται ουσιαστικώς από τη διπλωματική προστασία που τα κράτη παρέχουν στους υπηκόους τους, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να μεριμνούν ώστε η περίπτωση των ενδιαφερομένων να τίθεται υπόψη της επιτροπής άνευ καθυστερήσεων και κατά τρόπο έντιμο και αμερόληπτο, προς επανεξέταση, αν τούτο δικαιολογείται αντικειμενικώς ενόψει των προσκομισθέντων πληροφοριακών στοιχείων.

150 Πρέπει να προστεθεί ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε το Πρωτοδικείο, υιοθετώντας την άποψη του Ηνωμένου Βασιλείου, στις αποφάσεις Yusuf (σκέψη 317) και Kadi (σκέψη 270), οι ενδιαφερόμενοι έχουν τη δυνατότητα ασκήσεως δικαστικής προσφυγής στηριζομένης στην εσωτερική νομοθεσία, ή ακόμη απευθείας επί του προσβαλλόμενου κανονισμού ή επί των οικείων ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας του οποίου αυτός συνιστά εφαρμογή, κατά ενδεχόμενης καταχρηστικώς προβληθείσας αρνήσεως της αρμόδιας εθνικής αρχής να φέρει την περίπτωσή τους

προς επανεξέταση ενώπιον της επιτροπής κυρώσεων και, γενικότερα, κατά κάθε προσβολής, εκ μέρους της κατά τα ανωτέρω εθνικής αρχής, του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να ζητήσουν επανεξέταση της περιπτώσεώς τους. Κατά την προφορική διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση, το Συμβούλιο επικαλέσθηκε σχετικώς απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους υποχρεώνουσα το εν λόγω κράτος να ζητήσει, με τη διαδικασία του επείγοντος, από την επιτροπή κυρώσεων να διαγράψει τα ονόματα δύο προσώπων από τον επίμαχο πίνακα, ειδάλλως να καταβάλει ημερήσιο πρόστιμο [tribunal de première instance de Bruxelles (τέταρτο τμήμα), απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 2005 στην υπόθεση Nabil Sayadi και Patricia Vinck κατά État belge].

151 Επιβάλλεται σχετικώς να υπομνησθεί, επίσης, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 2005, C-443/03, Leffler, Συλλογή 2005, σ. I-9611, σκέψεις 49 και 50, καθώς και την παρατιθέμενη σ' αυτήν νομολογία), ελλείψει κοινοτικών διατάξεων, στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους απόκειται να καθορίσει τις δικονομικές λεπτομέρειες των ενδίκων βοηθημάτων που προβλέπονται προς προάσπιση των δικαιωμάτων που οι πολίτες αντλούν από το άμεσο αποτέλεσμα του κοινοτικού δικαίου. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι αυτές οι λεπτομέρειες εφαρμογής δεν πρέπει να είναι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που αφορούν δικαιώματα τα οποία αντλούνται από την εσωτερική έννομη τάξη (αρχή της ισοδυναμίας) ούτε να καθιστούν πρακτικώς αδύνατη ή εξαιρετικώς δύσκολη την άσκηση των δικαιωμάτων που απονέμει η κοινοτική έννομη τάξη (αρχή της αποτελεσματικότητας). Η αρχή της αποτελεσματικότητας δεν πρέπει, εξάλλου, να συνεπάγεται την εκ μέρους του εθνικού δικαστή εφαρμογή των δικονομικών κανόνων που προβλέπει η εσωτερική έννομη τάξη του, παρά μόνο στο μέτρο που οι κανόνες αυτοί δεν θίγουν τον λόγο υπάρξεως και τον σκοπό της οικείας κοινοτικής πράξεως.

152 Επομένως, στο πλαίσιο προσφυγής λόγω προσβολής, εκ μέρους των αρμοδίων εθνικών αρχών, του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να ζητήσουν επανεξέταση της περιπτώσεώς τους με σκοπό τη διαγραφή τους από τον επίμαχο πίνακα, εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εφαρμόσει, καταρχήν, το εθνικό του δίκαιο εξασφαλίζοντας την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, μη εφαρμόζοντας, αν παραστεί ανάγκη, εθνική ρύθμιση που αποτελεί εμπόδιο στην εφαρμογή αυτή (βλ., απόφαση Leffler, ανωτέρω σκέψη 151, σκέψη 51, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία) ή κανόνα αποκλείοντα από τον δικαστικό έλεγχο απόφαση των εθνικών αρχών με την οποία αρνούνται να προβούν σε ενέργειες προς διασφάλιση της διπλωματικής προστασίας των υπηκόων τους.

153 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων υποστήριξε, κατά την προφορική διαδικασία, ότι οι ιρλανδικές αρχές τον είχαν ενημερώσει, με έγγραφο της 10ης Οκτωβρίου 2005, ότι η αίτηση διαγραφής του από τον επίμαχο πίνακα, που είχε υποβάλει στις 5 Φεβρουαρίου 2004, εξακολουθούσε να βρίσκεται στο στάδιο εξετάσεώς της από τις εν λόγω αρχές. Αν ο προσφεύγων προτίθεται να προβάλει την έλλειψη έντιμης συνεργασίας που επέδειξαν οι ιρλανδικές αρχές έναντι αυτού, σ' αυτόν εναπόκειται να χρησιμοποιήσει, ενδεχομένως, τις δυνατότητες δικαστικής προσφυγής που του παρέχει η εσωτερική του νομοθεσία, όπως εκτέθηκε ανωτέρω.

154 Εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια έλλειψη συνεργασίας, ακόμη και αν υποτεθεί αποδειχθείσα, ουδόλως συνεπάγεται ότι η προβλεπόμενη από τις κατευθυντήριες οδηγίες διαδικασία διαγραφής είναι, αυτή καθεαυτήν, αναποτελεσματική (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 2003, Τ-47/03 R, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-2047, σκέψη 39, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

155 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, δεν συντρέχει λόγος αναθεωρήσεως της κρίσεως στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο στις αποφάσεις Yusuf και Kadi όσον αφορά τα επιχειρήματα που ειδικότερα ανέπτυξε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία σχετικά με την προβαλλόμενη ασυμφωνία με το jus cogens της διαπιστωθείσας ελλιπούς δικαστικής προστασίας των ενδιαφερομένων.

156 Τέλος, καθόσον οι αποφάσεις Yusuf και Kadi δεν ανταποκρίνονται στο επιχείρημα του προσφεύγοντος κατά το οποίο τα κράτη Μέλη του ΟΗΕ δεν υποχρεούνται να εφαρμόζουν άνευ εταίρου τα μέτρα που το Συμβούλιο Ασφαλείας τα «καλεί» να λάβει, ευλόγως το Ηνωμένο Βασίλειο αντιτάσσει ότι το άρθρο 39 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών προβαίνει σε διάκριση μεταξύ των «συστάσεων», που δεν είναι δεσμευτικές, και των «αποφάσεων», που έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα. Εν προκειμένω, οι κυρώσεις που προβλέπει η παράγραφος 8, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1333 (2000) επιβλήθηκαν με «απόφαση». Εξάλλου, στην πρώτη παράγραφο του ψηφίσματος 1390 (2002), το Συμβούλιο Ασφαλείας «αποφάσισε» να διατηρήσει σε ισχύ τα μέτρα που «επιβλήθηκαν» με την εν λόγω διάταξη. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

157 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το δεύτερο και τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου πρέπει να απορριφθούν. Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου, του αντλούμενου από παράβαση ουσιώδους τύπου

Επιχειρήματα των διαδίκων

158 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη ουσιώδη τύπο μη παραθέτοντας δεόντως τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι επιβαλλόταν εν προκειμένω η θέσπιση κοινοτικής ρυθμίσεως αντί εθνικών ρυθμίσεων. Ο λόγος που παρατίθεται σχετικώς στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, δηλαδή ο σκοπός της αποτροπής «διαστρεβλώσεων του ανταγωνισμού», δεν ευσταθεί στην πράξη.

159 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζουν ότι ο λόγος αυτός συγχέεται με τον λόγο τον αντλούμενο από την παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας και παραπέμπουν στις παρατηρήσεις που διατύπωσαν αναφορικά με τον λόγο αυτόν. Καθόσον ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παραθέτει τους λόγους για τους οποίους κρίθηκε επιβεβλημένη και αναγκαία δράση της Κοινότητας, το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβητεί το βάσιμο του ισχυρισμού αυτού επικαλούμενο τις αιτιολογικές σκέψεις του εν λόγω κανονισμού. Καθόσον ο προσφεύγων επικαλείται, ειδικότερα, ελλιπή αιτιολόγηση σε σχέση με τον προβαλλόμενο σκοπό της αποτροπής στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού πρέπει να εξεταστεί συνολικώς και όχι απομονώνοντας μία μόνο φράση μιας σελίδας των αιτιολογικών σκέψεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

160 Με τον λόγο αυτόν, ο προσφεύγων προβάλλει διπλή έλλειψη αιτιολογίας.

161 Πρώτον, αιτιάται το Συμβούλιο ότι δεν παρέθεσε δεόντως τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι επιβαλλόταν εν προκειμένω η θέσπιση κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως αντί της θεσπίσεως εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων.

162 Η αιτίαση αυτή δεν ευσταθεί, δεδομένου ότι τα υπόψη του προσβαλλόμενου κανονισμού παραπέμπουν, αφενός, στα άρθρα 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ και, αφετέρου, στην κοινή θέση 2002/402. Καίτοι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις αποφάσεις Yusuf (σκέψη 138) και Kadi (σκέψη 102), ότι το προοίμιο του προσβαλλόμενου κανονισμού ήταν ιδιαίτερα λακωνικό ως προς το ζήτημα αυτό, εντούτοις, μια τέτοια αιτιολόγηση είναι επαρκής. Όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους κρίθηκε, με την κοινή αυτή θέση, ότι ήταν αναγκαία δράση της Κοινότητας, αυτοί αφορούν την Ένωση και όχι την Κοινότητα. Επομένως, δεν υπήρχε λόγος να παρατεθούν στην κοινοτική πράξη.

163 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο λόγος που παρατίθεται στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, δηλαδή ο σκοπός αποτροπής «στρεβλώσεως του ανταγωνισμού», δεν ευσταθεί στην πράξη.

164 Βεβαίως, το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει στις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 141 και 150) και Kadi (σκέψεις 105 και 114) ότι ο ισχυρισμός περί υπάρξεως κινδύνου στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, στην αποτροπή του οποίου σκοπεί ο προσβαλλόμενος κανονισμός, κατά τα δηλούμενα στο προοίμιό του, δεν είναι πειστικός και ότι, κατά συνέπεια, ο τιθέμενος με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία γ΄ και ζ΄, ΕΚ σκοπός δεν δικαιολογεί τα μέτρα για τα οποία πρόκειται εν προκειμένω.

165 Εντούτοις, όπως ορθώς υπογραμμίζει το Συμβούλιο, η αιτιολογία ενός κανονισμού πρέπει να εξετάζεται σφαιρικά. Κατά τη νομολογία, η παράβαση τύπου που συνιστά για ένα κανονισμό το γεγονός ότι μια από τις αιτιολογικές του σκέψεις περιλαμβάνει εσφαλμένη στην πράξη ένδειξη δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωσή του, όταν οι άλλες αιτιολογικές του σκέψεις παρέχουν επαρκή, αυτή καθεαυτήν αιτιολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 1987, 119/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4121, σκέψη 51, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999, Τ-129/95, Τ-2/96 και Τ-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke και Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-17, σκέψη 160). Αυτό συμβαίνει εν προκειμένω.

166 Επιβάλλεται, συναφώς, να υπομνησθεί ότι από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία η συλλογιστική του Συμβουλίου, έτσι ώστε να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τα ληφθέντα μέτρα και το Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του. Επίσης, η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε σχέση όχι μόνο με το κείμενο της προσβαλλόμενης πράξεως, αλλά και με το πλαίσιό της, καθώς και με το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό ζήτημα. Όταν πρόκειται, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, για πράξη γενικής ισχύος, η αιτιολογία μπορεί να περιοριστεί στην περιγραφή, αφενός, της συνολικής καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, των γενικών σκοπών που επιδιώκει (βλ., απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-344/04, International Air Transport Association κ.λπ., Συλλογή 2006, σ. I-403, σκέψεις 66 και 67, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

167 Εν προκειμένω, τα υπόψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθώς και οι αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 7, ειδικότερα, ανταποκρίνονται πλήρως στις απαιτήσεις αυτές, όπως προκύπτει από τις αποφάσεις Yusuf (σκέψεις 158 επ.) και Kadi (σκέψεις 122 επ.).

168 Εξάλλου, καθόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός ορίζει ονομαστικώς, στο παράρτημα Ι αυτού, ότι πρέπει να ληφθεί κατά του προσφεύγοντος ατομικό μέτρο

δεσμεύσεως κεφαλαίων, είναι επαρκής ως αιτιολογία η παραπομπή, στο άρθρο 2 του κανονισμού, στον αντίστοιχο ορισμό του προσφεύγοντος εκ μέρους της επιτροπής κυρώσεων.

169 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

170 Δεδομένου ότι κανείς από τους λόγους που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη της προσφυγής του δεν είναι βάσιμος, η προσφυγή του πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

171 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου.

172 Εντούτοις, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα, πέραν των ιδίων δικαστικών του εξόδων, να φέρει τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Pirrung Forwood Παπασάββας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 2006.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung

Πίνακας περιεχομένων

Νομικό πλαίσιο ..... II - 2150

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 2154

Διαδικασία ..... II - 2168

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 2170

Πραγματικά περιστατικά ..... II - 2171

Νομική ανάλυση ..... II - 2171

1. Επί του παραδεκτού ..... II - 2171

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2171

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2172

2. Επί της ουσίας ..... II - 2177

Επί του πρώτου λόγου, του αντλούμενου από την αναρμοδιότητα και την κατάχρηση εξουσίας ..... II - 2177

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2177

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2178

Επί του δευτέρου λόγου, του αντλούμενου από την παραβίαση των θεμελιωδών αρχών της επικουρικότητας, της αναλογικότητας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ..... II - 2179

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2179

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2182

— Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου, του αντλούμενου από την παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας ..... II - 2183

— Επί του δευτέρου και τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου, των αντλουμένων από την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ..... II - 2185

Επί του τρίτου λόγου, του αντλούμενου από παράβαση ουσιώδους τύπου .... II - 2205

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2205

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2206

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 2208